

„AUDIENȚĂ“

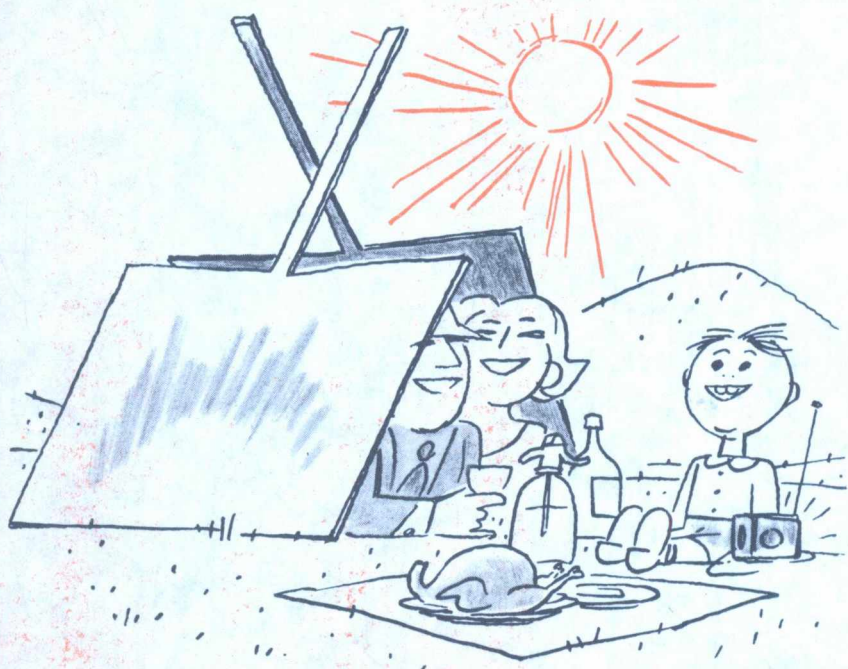
urzica

ANUL XX • Nr. 8 • 30 APRILIE 1968 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

de RODICA TOTT

*În agenda mea în care
zi de zi însemn impresii
lângă 1 Mai, prieteni,
locu-i alb, ca alba floare
de pe inima miresei.
Cum să trec pe-o biată filă
cât o palmă de pitic
bucuria moștenită
din bunic, în străbunic?
Care frază-i pe măsură
să cuprindă neștirbit
visul libertății noastre
peste vremuri, împlinit?
Nu am timp să caut vorbe
stilizând un vag ecou
zăvorâtă-n patru ziduri
lângă lampa de birou.
E atît elan afară,
flori pe străzi atîtea sint...
Merg cu soarele-n coloană.
Duc și eu un steag. Și cînt.
Mi-a rămas o filă goală
fără-al slovelor tumult?
Nu-i nimic. Privesc doar data:
Unu Mai e scris cu roșu!
Ce-ași putea să spun mai mult?*

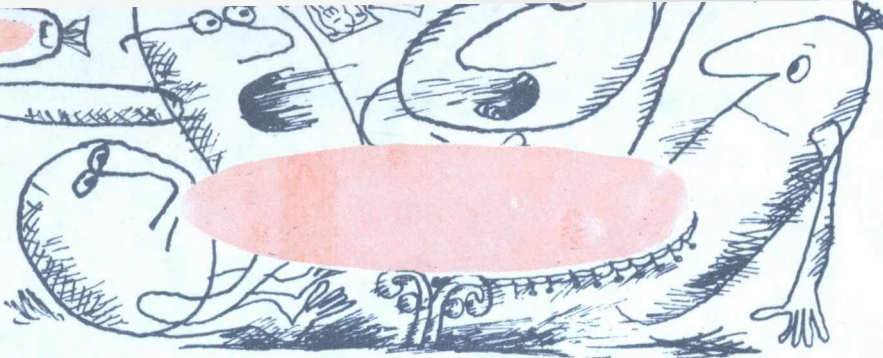
OAMENI, PLANTE, ANIMALE ȘI LUCRURI

Însemnări din carnetul unei perii

TUDOR MUȘĂTESCU

- Există diverse perii: de cap, de dinți, de praf, de haine, de parchet și de directori.
- Cei care se retrag, prin colțuri ca să urzească fire contra altora, trebuie stîrpiți cu peria de păianjeni.
- Beția te face... praf.
- Nevasta rea, e ca peria bună. Te scutură bine.
- Unii susțin că aspiratoarele ne-au luat piinea de la gură. Pe aceștia îi sfătuiesc să se spele pe dinți cu aspiratorul de praf.
- Peria de ghetе e perie cu lustru. De aceea are de-a face numai cu crema societății.
- Să nu înjuri peria de parchet de «ceara măsii».
- Când scutur pe unul care trebuie, praful se alege de el.
- De perii să nu te s-perii.
- Orice perie de haine, dacă n-are ștofă, nu face nici două parale.
- Așa mi-a fost scris ca, toată lumea, să-mi dea cu praf în ochi.
- Cine își scutură hainele în fiecare zi înseamnă că nu le are decît pe alea, zice cel cu o duzină de costume.
- E adevărat că nu «haina face pe om». Dar, cea scuturată, în fiecare zi, da.
- Chelul își cumpără perie de cap și, știrbul, periuță de dinți.
- Nu scutura covorul cu periuța de dinți și nu te spăla pe ei cu peria de unghii.
- Periile de ghetе trăiesc ca nufării: din noroi.
- Singurul praf pe care îl urăsc, e praful de pușcă.
- Periile se fac în fabrici și periuțele în instituții.
- Niciodată nu-mi place să mă exprim în doi peri.
- Curățenia mă bagă în s-perie-ți.

masa rotundă

Reporterul nostru special, însărcinat cu probleme de alimentație, a surprins o originală masă rotundă, pe care v-o redăm mai jos după înregistrările făcute pe bandă. Componenții acestei mese, cei care au luat parte la discuții, au avut ca subiect unele aspecte de la fabrica de produse din carne «Avintul». Așa se explică faptul că cei care și-au exprimat părerile sînt un parizer, un mușchi filé, un jambon, un lebăr, o pastramă, o tobă a-ntîia, un borcan cu muștar și ca invitat de onoare un salam de iarnă care a fost adus cu mari sacrificii, și a venit deghizat în salam de vară ca să nu iasă scandal cu publicul că «este și se ține pentru cunoscuți». De data aceasta sus-numiții nu au mai luat loc pe masă la voia cuțitelor, furculițelor și degetelor, ci în jurul mesei. Dar să-i auzim:

PARIZERUL: Stimaiți colegi de frigider, v-am chemat astă seară în jurul mesei rotunde ca să discutăm unele probleme de la fabrica «Avintul». Vă rog să fiți scurți, că acuși e dimineață, se deschide magazinul și ne ducem care încotro sub formă de o sută de grame, două, trei, cinci etc., etc. În al doilea rînd vă rog să nu puneți patimă. Nu vreau să spună oamenii că ne răzbunăm și, fiindcă ei ne mîncîcă pe noi toată viața, ne-am adunat acum ca să-i mîncăm noi pe ei!

LEBĂRUL: Vorbește bine parizerul.

MUȘCHIUL: Da, dar cam fad...

PARIZERUL: Știți că în 1967 «Avintul» a cheltuit pe transporturi un plus de 200 000 lei pentru a aduce marfă din provincie, din cauză că Întreprinderea de industrializare a cărnii «Abatorul» București nu și-a respectat contractul?

MUȘCHIUL: Păi nu era «Avintul» de vină! De ce nu i-a dat la arbitraj?

PARIZERUL: A vrut, dar n-a permis Direcția generală a industrializării cărnii și frigului din Ministerul Industriei Alimentare.

JAMBONUL: Dar au și ăștia niște denumiri că te alterezi numai pînă le citești firma!

PARIZERUL: Liniște, vă rog! Așa că aceste 200 000 au mărit pretul de cost la

fabricația produselor!

DOUĂ VOCI: Și de ce n-a permis direcția asta cu nume lung să se adreseze «Avintul» la arbitraj?

MUȘCHIUL FILE: Pentru că nu are interes să ajungă la arbitraj unități care aparțin de aceeași direcție, adică ei! E clar?

LEBĂRUL: Deștept mușchiul filé!

MUȘCHIUL: I-a filat!

PARIZERUL: Pînă aici nu-i de vină, să spunem, «Avintul». Dar vezi că tot pe spina-rea prețului nostru de cost cad și altele. De pildă, s-au alterat 2 700 kg șoric în valoare de 15 471 lei. Vinovați, Bratoș Aurel, șef de secție și Băneasa Benoni, șeful serviciului producție!

LEBĂRUL: Chiar mă miram eu de ce nu-i prezent aici nici un gram de șoric...

MUȘTARUL: N-auzi că a murit alterat?

JAMBONUL: Ce moarte groaznică...

MUȘCHIUL: Ce vrei, nu poate să moară toată lumea pe unt...

LEBĂRUL: Da dragă, dar alterat... Știi cum trăsnea săracul?

PARIZERUL: Vă rog atenție! Știți ce-a făcut conducerea fabricii? N-a imputat nimănui nimic, ci a cerut Direcției tutelare din M.I.A. aprobarea să o considere drept o pierdere normală în producție!

TOBA A-NTÎIA: Cred și eu! Dacă s-a prăpădit șoricul, s-a mușmalizat, că de, ce e el pe scară ierarhică decît un biet șoric! Dar ia să fi fost vorba de excelența sa salamul de iarnă... Să vezi ce ieșea... Pila, domnule, aia-i...

MUȘTARUL: Aoleo, degeaba ești a-ntîia, că tot tobă ai rămas! Șoricul sau salamul de iarnă tot aia-i, că tot bani s-au alterat în ultimă instanță! Ai vorbit ca o costiță!

TOBA: Ia te rog! Vorbește frumos!

LEBĂRUL: Ce vrei dragă, dacă nici muștarul n-o să fie satiric...

DOUĂ VOCI: Just, muștarul nu poate fi altfel...

LEBĂRUL: Dar voi ce tot vorbiți amîndoi o dată?

DOUĂ VOCI: Pentru că sîntem o pereche de crenvurști!

PARIZERUL: Să continuăm! Mai departe, Serviciul plan financiar și prețuri din direcția generală, fără să verifice, a aprobat scăderea pagubei, trecerea ei în contul statului, dînd chiar și indicații cum să fie înregistrată paguba de contabilitatea întreprinderii!

LEBĂRUL: Uite așa ajung eu un lebăr bolnav! Cînd aud d-astea!

PARIZERUL: Stați că mai sînt! S-au întocmit fără temei legal state de plată pentru ore suplimentare la personalul tehnic-administrativ pe lunile august, septembrie și octombrie 1967. Referatul a fost întocmit de șeful serviciului normarea și organizarea muncii Roiceof Ovidiu, aprobarea dată de inginerul șef Petrescu Barbu! Nu numai că munca prestată nu era în afara îndatoririlor de serviciu dar majoritatea «suplimentărilor» trecuți pe stat erau cei din serviciul... organizarea și normarea muncii, în cap cu tovarășul Roiceof!

MUȘTARUL: Dacă pui ursul paznic la miere, cum să nu intre în jamboane?

TOBA A-NTÎIA: Spiritual muștarul... E englezesc?

JAMBONUL: Asta-i acuma, că noi nu mai avem haz, nu? E românesc dragă, e de-al nostru! Uite cine-mi era cosmopolita, tocmai toba! Bravo darling, de cînd te vinzi la autoservire te subțiași! Uți de unde te tragi! Din porc soro, din porc!

TOBA: Că tu te-i fi trăgînd din fazani!

JAMBONUL: Nu, dar eu n-o fac pe «toba de import»!

PARIZERUL: Sînteți îngrozitori! Cîteva ore mai sînt pînă vă fac felii și voi vă certați ca niște slănine cu boia! Să vă mai spun de Roiceof! Chestia cu orele suplimentare n-a ținut, că s-a prins conducerea fabricii și nu le-a aprobat! Dar tot maistrul a trecut pe statul de plată al lunii octombrie 1967, pe muncitorul manipulant Nae Nicolae, cu un salariu de 1200 lei, fără o decizie de încadrare a conducerii întreprinderii și fără să existe acest salariu pentru funcția respectivă, în schemă...

MUȘTARUL: N-o fi omul schematic! Ce, e rău?

TOBA: A dat-o pe jocuri de cuvinte, e românesc...

PARIZERUL: Altceva: în trimestrul trei fabrica avea un stoc supranormativ de... de ce credeți? de halate, dragii mei. Șeful serviciului aprovizionare, Solomon Aurel, avea un stoc supranormativ de halate în valoare de 90 000 de lei! Și, ca să nu fie stocul depistat, le-a distribuit în grabă muncitorilor!

MUȘTARUL: Stocul deci s-a isprăvit, dar și banii s-au topit!

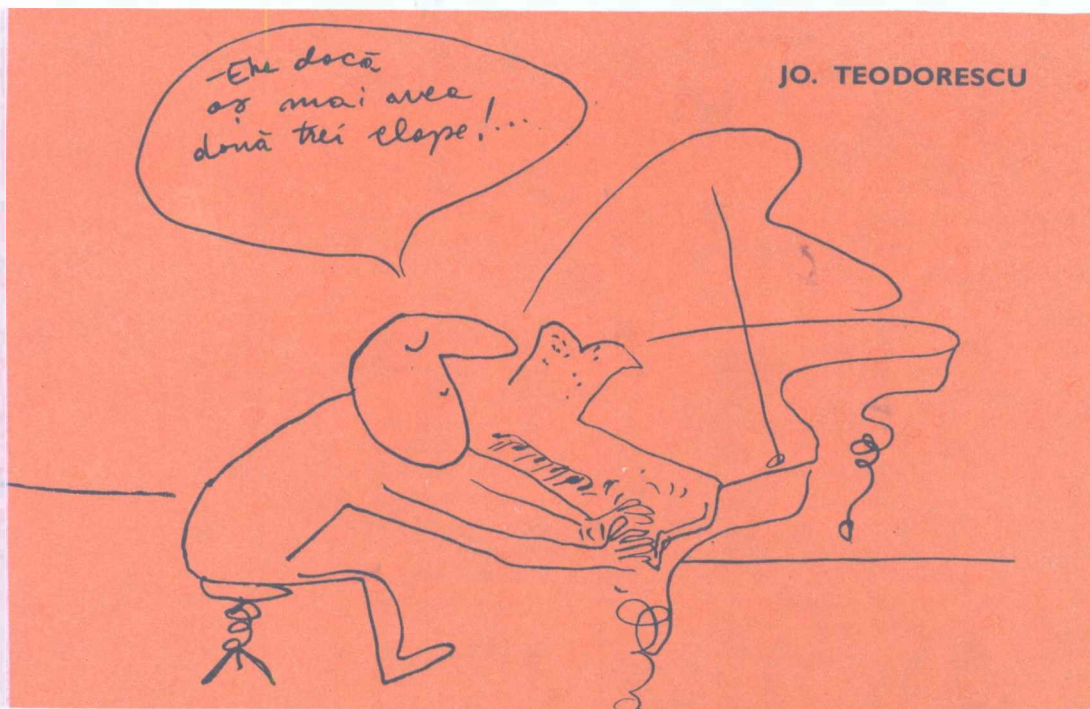
JAMBONUL: Borcanul de muștar a început cu rime! Mai puneți-i careva capacul!

MUȘTARUL: Pardon! Încă nu s-a născut mezelul care să-mi pună mie capacul! Și ați putea să n-o mai faceți pe deșteptii, că eu vă dau gust la toți, nenorociților! Fără mine ați fi toți o apă și-un salam!

SALAMUL DE IARNĂ: Pardon! Nu mă băga în aceeași oală! Sper că nu-mi dai tu gust!

MUȘTARUL: Nu-ți dau, dar nici nu te vād! Tu ești mai mult prin străinătăți, așa că ce te bagi? ăștia, așa cum sînt, mai buni, mai puțin buni, baremi sînt. Tu ești numai cu numele! Nu spun, e foarte bine

(URMARE ÎN PAG. 15)

V. VASILIU

Pentru unele probleme. sînt instituții care cer
solicitanților... adevărul că sînt în viață.

— Nu te speria! Am adus-o numai ca
martoră. că nu mă are la catastif!!!

VALENTIN SILVESTRU

DIALOG

FELINERII

Pisicul paznicului de la grădi:za zoologică
se nimeri într-o bună zi față-n față cu puilul
de linx.

— Și dumneavoastră faceți parte din fa-
milia felinelor? — se interesă sfios risul cel
mic.

— Da — răspuse mîndru mițul. Dar sînt
o variantă domestică. Celălalt dădu respectuos
din cap și începu să se retragă de-a-ndara-
telea.

Pisicul voi să știe de ce i s-a pus întrebarea.
Risul șovăi, apoi răspuse incurcat.

— Doream să vă ofer o bucățică din porția
mea de carne proaspătă, dar de vreme ce
sînteți domestic...

— A, pentru asta mă pot sălbătici imediat
— îl asigură iute mițul — unde-i carnea?

Risul i-o arătă timid. Pisicul se repezi și o
infulecă toată cît ai zice miau.

— Bravo — îl laudă el pe linxișorul care
inghițea în sec. E foarte frumos ca noi, rudele,
să ne mai amintim din cînd în cînd unele
de altele.

PROBLEMA CUCULUI

Cucul zbura voios prin luncă, iar cuca îl
urma — dar cam îngrijorată.

— Mi se pare că... — îi mărturisii rușinată,
cu jumătate de plisc — îmi sînt aripile în-
greunate. Ce-o să ne facem? Cuib n-avem!

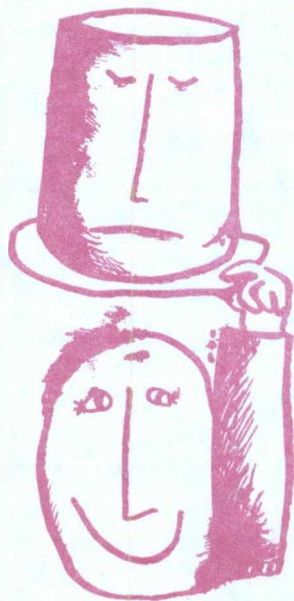
— Nu-i nimic, draga mea, nu-i nimic.
Vom bate la ușile prietenilor și totul se va
aranja...

Și se opriră în primul copac:

— Cintezoii scump, soția mea e pe cale să...
și v-am ruga frumos să ne adăpostiți un ou.

Cintezoii se scuză jenat: locuința era
neîncăpătoare.

Se poartă genul sceptic

În paralel cu chica și haina evazată,
O dată cu brelocul, cu moda descălțată,
Cu jupele pitice, cu dansul epileptic,
Prietenii dragi, de-o vreme se poartă genul sceptic!
Se cade, de aceea, stimate cititor
Cu cea mai mare grabă să intri în decor:
Nu te-arăta prea vesel, căci risul e un spasm
Vulgar și condamnat, vădînd entuziasm,
Or, știți, entuziasmul o fi el tonic, dar
În ultima instanță e un impuls primar
Drept care rafinatul nu ride ci zîmbește
Cu moderațiune, atît cît folosește
Ca să-și arate dinții. Surideși deci, și-atît
Și cînd vă-neacă risul, rețineți-l în gît,
Altmînteri se va spune că ponderea vitală
La dumneavoastră încă-i în fază animală
Sau traducînd pe limba vorbirii uzuale
«Un individ prea vesel nu face cinci parale».
Feriți-vă de glume și cînd n-aveți de-ales
Mai bine vă prefăceți că nu le-ați înțeles.

Se poartă genul sobru, stupidul încuiat
Și obosit de munca ce încă n-a prestat,
Cultivă aforismul ce stăvilește fapta,
Întinde mîna stîngă cînd i se cere dreapta
Și dreapta dacă unul îi cere mîna stîngă.
În luptă nu-i alături ci e mai mult pe lingă.
Nu credeți ce vă spune cel care vă vorbește,
Verificați cu grijă de nu vă păcălește.
La ora sanitară din școli, la modul practic,
E bine să combatem avîntul, profilactic
Și fiți atenți la tonul cuvintelor amare
Ce-ngheață gîndu'-n aer, ideea-n nemîșcare
Și-ncrederea sub forma pîstiei tremurînd
De frica fiecărei activități de gînd.
Și dacă după asta veți constata că încă
Elanul se ascunde sub liniștea adîncă
A visului, de unde nu-i chip să-l nimiciți
Și-n somn vă reapare, atunci nu mai dormiți!

CONSTANTIN OTTESCU

Ciocănițoarea îi atrase atenția că, din cauza nefericitului ei obicei, puiului străin i s-ar transmite grave defecte de caracter — situația trebuia evitată.

Codobatura refuză net, cu răceală.

Țarca se arată chiar indignată și-l sfătuie să curme această nedemnă cerșetorie, servindu-i și un aforism păsăresc: «cine-mi lasă azi, un ou, miune-mi va veni cu-n bou».

Cuca se așează sfârșită pe-o cracă de frasin și începu să plîngă.

— Voi m-ați împins pe calea cea rea — strigă cucul sincer revoltat către tot păsărețul nevăzut — voi să trageți ponoasele.

Strecură deci oul în cuibul mierlei, în vreme ce aceasta era plecată la un concert, iar cînd cuculețului îi crescú ciocul îl sfătui părintește, la ureche, să-și arunce frații de ouă afară din cuib.

Nelegiuirea se repetă, de-atunci, an de an. Fiindcă, deși toată pădurea știe ce se va întîmpla cu puii de cuc, ori de cîte ori cucul bate la porțile prietenilor e întîmpinat cu refuzuri microase sau acre proteste.

Deoarece fiecare continuă să tragă nădejde că solicitantul își va strecura pînă la urmă oul la vecin.

ÎNTÎLNIREA LINIILOR PARALELE

O copitată stătea de vorbă cu o salmonidă, adică vaca ce păștea pe malul riului conversa cu loștrita de sub pînza apei:

— Ce curiosă-i lumea, dragă prietenă, zice loștrita meditativă. În timp ce dumneata poți intra în apă, eu nu pot pătrunde pe uscat.

— Nu te plinge, scumpa mea, o consola vaca, pe uscat sînt atîtea obligații... Uite, eu, de pildă, sînt silită să dau lapte.

Loștrita observă că în schimb ei i se poate întîmpla oricînd să rămînă în cirlișul unei undițe. E adevărat, recunoscú vaca, dar pentru o cornută vine un moment cînd știe că nu mai urmează decît sacrificarea, pe cînd vietatea acvatică are cel puțin o șansă de

moarte naturală.

Discutară așa, îndelung, pînă la căderea serii, fiecare punînd în cîntar argumente privind bucuriile celeilalte și tristețile proprii.

Peste cîteva zile dialogul fu luat de la capăt de către stăpînul vitei (pescarul) și de soția sa. Mîncau saramură de loștrită și friptură de vacă și filozofau:

— Voi sinteți mai fericiți — spunea bărbatul — vegheați doar asupra gospodăriei, în timp ce noi trebuie să fim cu luare aminte la tot ceea ce se petrece pe lume.

— În schimb — aminti femeia — sîntem mame; nici un bărbat nu va cunoaște vreodată chinurile noastre...

Se înnoptase; afară, pe prispă, în întuneric, o bătrînă cu broboada neagră asculta rînjind.

CĂRȚI ȘI NUCI

Veverița mîncă nuci și zvirlea cojile în capul ariciului, care citea, pierit «Viața plantelor». Acesta schiță un protest vag, prietenos.

— De fapt te bombardam ca să-ți mai atrag puțin atenția și asupra mea.

— Pentru dumneata citeam — își ridică spre ea ariciul ochii senini — tocmai voiam

să te informez că nucile pe care le ronțai provoacă urticarie. Scrie aici.

Și bătu cu laba peste pagină.

— Oh! Îți mulțumesc — se îmbujoră veverița și aruncă toate nucile, zbughind-o rușinată.

Ariciul rămase o clipă gînditor, adună binișor nucile risipite — ca să le aibă mai aproape — și începu din nou să citească, spărgîndu-le în dinți una cîte una.

Cînd, peste un ceas, veverița reveni și-l găsi adormit între coji se supără atît de rău încît îi ferfeniți toată cartea.

Se pare că de atunci aricii nu mai citesc nimic și veverițele au devenit neîncrezătoare față de toată lumea.

— Nene, mai ai multe de tras?... că mă cam grăbesc!

M. IORDA

● Citind pe Victor Hugo și pe alți mari scriitori, le admir nu numai geniul literar, dar și spiritul practic cu care și-au apărat, și-au impus, și-au valorificat opera. Scrisul în sine este floare la ureche pe lîngă lupta cu gloria.

● Disprețuim mai ales pe creatorul de artă de la care ne-am adăpat. Disprețul disimulează furtul, ne împacă conștiința și ne ușurează de povara grațitudinii.

● Detest zgomotul, chiar dacă e muzical. Îmi plac vrăbiile fiindcă n-au pretenții de privighetori.

● Escrocul nu e mitoman. Mitoman e cel ce crede în propriile sale minciuni.

● E atît de orgolios, atît de invidios încît contemplîndu-și, într-o veche fotografie, propria frumusețe, exclamă:
— N-am fost niciodată așa!

● Eu combat stări de spirit, care sînt realități, dar par himere. Combătînd persoane, voi aveți mai mult succes, fiindcă măguliți și coalizați invidia, ura.

● Liberîndu-mă, prin scrisul literar, de povara imaginației, pot deveni un om întreg, cu simțul realității și chiar cu spirit practic. Toți cei ce au scris mult s-au purificat de otrava poeziei și au știut să-și realizeze viața. Ceilalți, cei ce n-au scris, au fost niște ratați: n-au eliminat.

● Francezii au fantezie, exuberanță, spiritul de improvizație al mediteraneenilor, încadrate într-o riguroasă disciplină nordică.

● Finalul unei piese de teatru n-are o prea mare importanță. Interesante sînt gîndurile, pasiunile care se dezlănțuie în decursul acțiunii. Ce adaugă tragediilor lui Shakespeare carnagiul de la epilog sau comediilor lui Molière căsătoriile cu care se încheie?

● Fără intensitate, emoția artistică rămîne un simplu agrement, un divertisment. Frumusețea trebuie să fie insuportabilă.

● Influența e una și alta maimuțăreala. Primim numai influența acelor artiști-creatori a căror sensibilitate e la fel ca a noastră, care sînt un ecou anticipat al propriilor noastre preocupări și năzuinți, frații noștri mai mari, membrii aceleiași familii.

● Îmi lipsește nu numai ambiția literară, dar cred că și vocația. Am scris numai de nevoie. Acolo unde am avut sau am crezut că am vocație, de pildă în muzică sau în politică, n-am făcut nici o ispravă.

● Îmi place comerțul cu actorii: ei cheltuiesc pe scenă doza lor de prefăcătorie, de cabotinism, pe care o purtăm fiecare, în noi. Astfel ei se eliberează, în vreme ce noi ducem permanent această povară, această voluptate.

● Frica de moarte este o ingratură, dacă nu o impertinență. Ai vrea să fii nemuritor? Cu ce drept? E rîndul altora să-și joace piesa. Spectacolul tău s-a încheiat. Cortina!

T. PALL

PRIMĂVARA...

EXERCITII PENTRU MÎNA STÎNGĂ

MIRCEA PAVELESCU

ASINI TINERI ȘI BĂTRÎNI

Nicăieri, lipsa de vocație și de personalitate nu se simte atât de violent ca în sectorul de creație artistică și ca în gazetărie. Pene muiate în clei și cenușă au existat însă totdeauna, generând în organele de presă coloane asemănătoare unor arhipelaguri sterpe, evitate de cititori. Părerea noastră este că nici cultura și nici experiența nu pot face un ziarist strălucit dintr-un ins lipsit de curiozitate, de sentimentul actualității și de o anumită concepție despre lume, grație căreia să poată înțelege evenimentele și mai ales să le explice influențând masele de cititori. La toate acestea se adaugă și atributele sale temperamentale, care, stilisticește îl diferențiază de alți confrăți la fel de dotați. Avem trufia să credem că nu se pot aduce încă prea multe elemente, pe lângă cele de mai sus, care să definească noțiunea de personalitate a unui ziarist. Faptul că ea se poate sublima și șlefui prin cultură și experiență, atunci când a existat de la început, reprezintă o altă problemă pe care ține să o discute Dana Dumitriu în «Presa noastră» nr. 2, în articolul «Personalitatea redactorului». Sintem de acord să discutăm.

Autoarea articolului scrie: «Se întâmplă adesea ca o secție să-și organizeze activitatea exclusiv după criteriul sarcinilor obiective, ignorând imperativul subiectiv, personalitatea redactorului».

În primul rând, personalitatea redactorului (ziaristului), nu poate fi stinjenită de tema articolului pe care trebuie să-l scrie, admitând că este pregătit pentru această temă. Personalitatea își pune amprenta și iese la suprafață, indiferent de ce ar scrie ziaristul. Noi am avut o serie de gazetari eminenți ca, de pildă, Tudor Arghezi, care nici nu avea nevoie să-și semneze articolele pentru a fi recunoscut de marele public. În al doilea rând, ideea Danei Dumitriu de a modifica tematica publicației pentru a lăsa pe redactori să se producă ad-libitum, potrivit preferințelor lor, în ciuda problemelor la zi, este de-a dreptul năstrușnică. Ce-ar fi dacă Dana Dumitriu, în loc să scrie în cotidianul «Munca» la care lucrează, despre actualitatea creșterii economiilor în urma automatizării diferitelor procese de producție, ar

prefera să scrie despre economiile casnice realizate din generalizarea minijupelor, temă care, eventual, s-ar potrivi mai bine cu personalitatea d-sale?

Cităm mai departe:

«Suspectez de asemenea ajutorul pe care mi-l pot da vîrstnicii. Accept să «împărtășesc» experiența lor mai mult la modul liric și sentimental».

Sincer vorbind, nu prea se înțelege ce înseamnă împărtășirea (chiar între ghilimele) la modul liric și sentimental. Dana Dumitriu poate să fie sigură că nici un vîrstnic n-o să-i împărtășească cu sila experiența lui întru ale ziaristicii și nici întru ale vieții, pentru ca ea să le accepte din complezență, la modul liric și sentimental. Ziariștii bătrîni au prea puțină răbdare pentru treaba asta ca s-o facă nesolicitați cu insistență.

Urmează la adresa bătrînilor o frază lipsită de politeță, care sper că nu ține de «personalitatea» ziaristei. Cităm:

«...altfel ar fi paradoxal ca «asinul să dea lecții de galop calului», voind să metaforizeze că ar fi paradoxal ca ziaristii bătrîni (asini) să dea lecții celor tineri. Dar cine ar trebui, după Dana Dumitriu, să dea lecții celor tineri, sau mai bine zis asinilor tineri, mai ales atunci cînd sint necuviințioși?»

Noi credeam că tocmai revista «Presa Noastră».

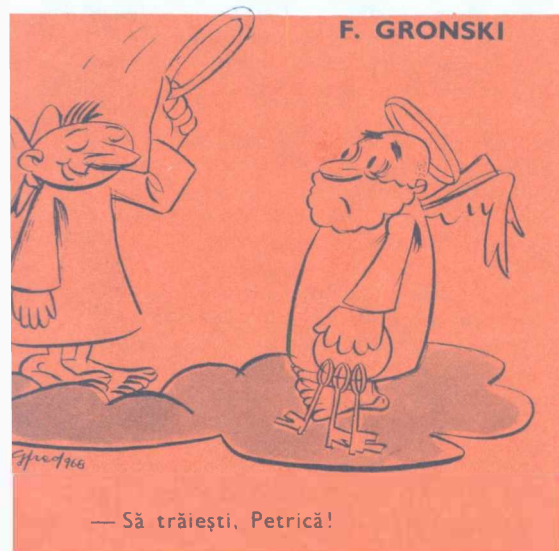
SUPERLATIV ABSOLUT

Am remarcat și altă dată în cadrul prezentei rubrici, atracția pe care o exercită terminologia fizico-matematică asupra celor care n-au în activitatea lor obișnuită nici o legătură cu domeniul fizic sau matematic.

Citim în «Gazeta Literară» nr. 11 (802) frumoasa poezie «Redați-ne tăcerile» de Radu Boureanu, din care cităm primele versuri:

*Redați-ne tăcerile!
prea mult, prea mult ați vorbit,
de-ar fi măsurată lungimea cuvintelor
de-ar fi însumată procesiunea cuvintelor
s-ar crea un mic infinit.*

(URMARE ÎN PAG. 13)

F. GRONSKI

— Să trăiești, Petrică!

DAN HAYON

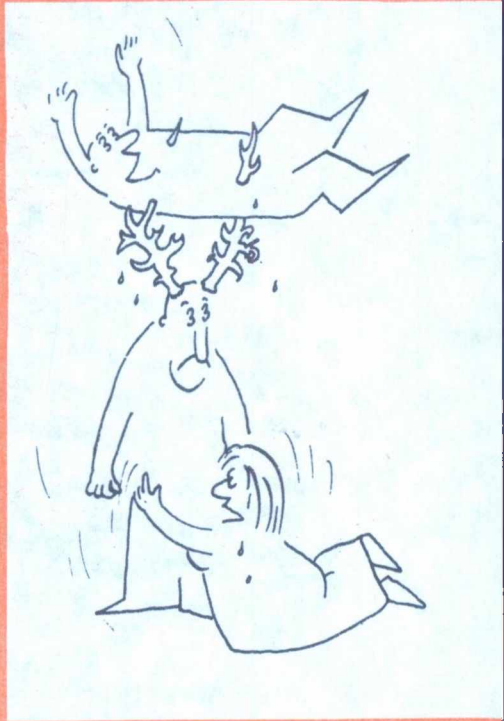
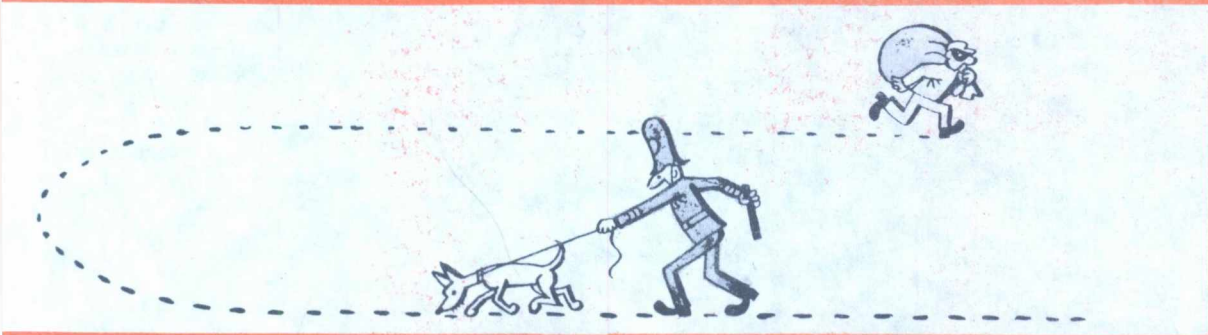
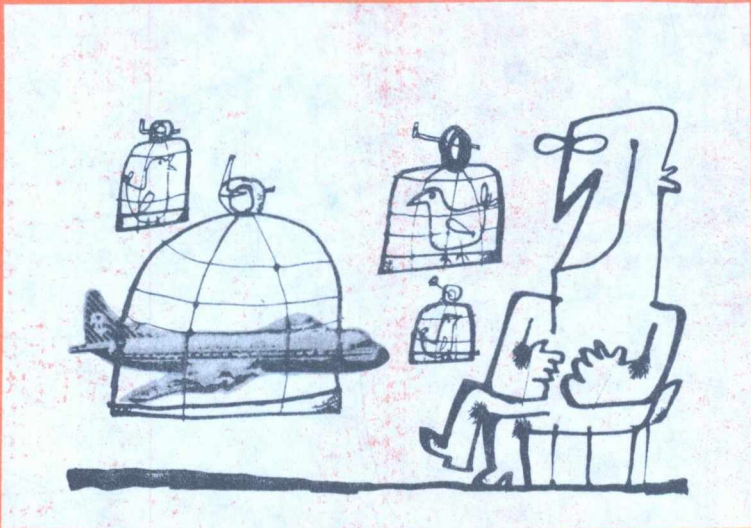
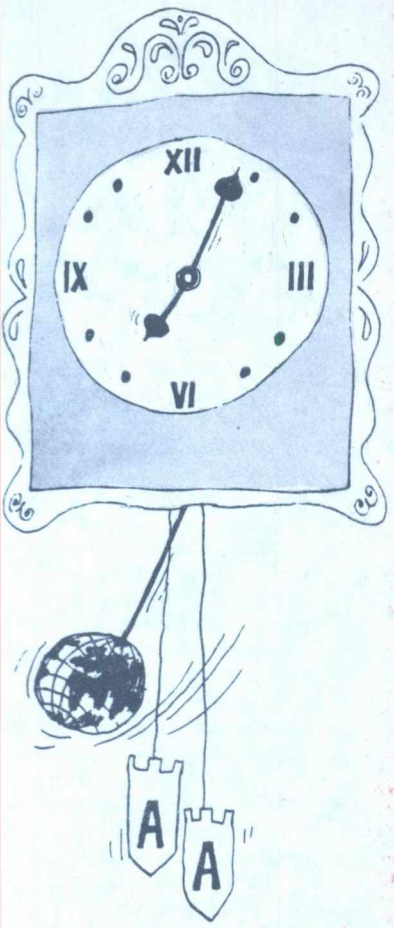
FL. LAZĂR

— FOOC!...

ROHĂC

REVISTĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
(R.S. CEHOSLOVACĂ)

O luptă-i viața; deci te luptă...
(GEORGE COȘBUC)

Lupt!
De dimineață pînă noaptea, neîntrerupt,
Lupt ca un viteaz,
Fără o clipă de răgaz;

Alergătură, stăruință,
Iscușință,
Elocvență,
Perseverență...

Nu pierd audiență:
Conving, arăt cum a fost, cum e,
Cît sînt eu de indicat, cît sînt alții de «ne»,
Atac sistematic,
Îndeminatic,
Mă fac simpatic,
Nu uit nici telefoanele
Pe la toate persoanele
Cu cite un cuvîntel de spus,
Cu cite o semnătură de pus,
Nu uit nici invitațiile la mese
Cu mîncări alese,
Prin localuri sau acasă.
Mă spetește fiecare asemenea masă!...
Întrebați-mi, vă rog, și nevasta,
Cîtă bătaie de cap ne dă toată povestea asta:
Poftește-i,

„O luptă-i viața”

de AUREL FELEA

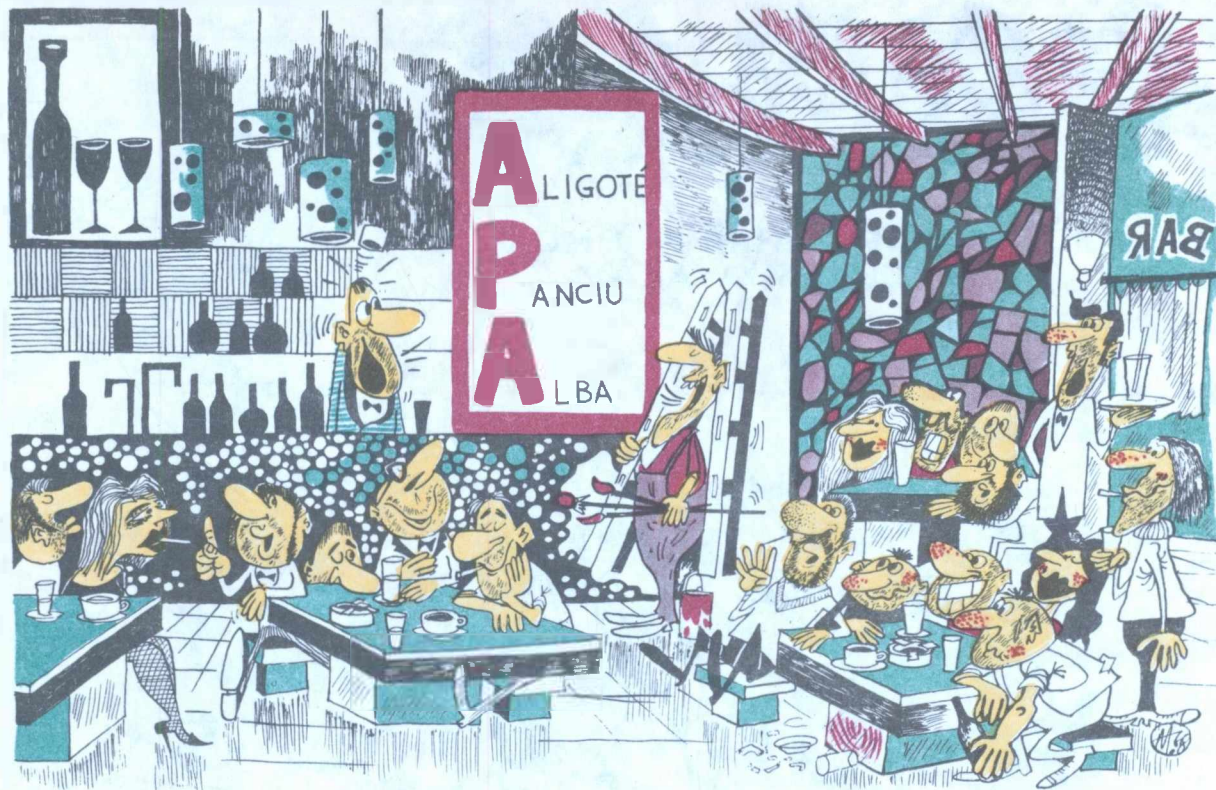
Hrănește-i,
Bașca băuturile rare
Și iar toarnă-le în pahare
Și iar «mai luați o gustare!»
Și iar «să trăiți!»...

(...Nici nu știți
Cît atîrnă de greu și cît pică de bine
O vorbă plasată-ntrre două măslîne!...)

Vin și două verișoare de-ale mele,
Drăgușele...
(Luptă, săracele, și ele,
Mai cu vorba, mai în tăcere,
Să le facă musafirilor plăcere...)

...Și ciștișă-i,
Obligă-i,
Precaut,
Fă-i să priceapă... ce-i de priceput,
C-o fi, c-o păți
Și cite și mai cite strategii
Nemaiîntrebuîțate,
Că nici Napoleon nu le-a știut pe toate
În marea lui carieră întreruptă!...

...Și dă-i luptă
Și dă-i luptă
Și dă-i luptă!...

— Gata, v-am terminat și reclama asta!!!!

Din sufe un cron

Nenorocirile mele au început
tovarășul B. mi-a propus s
regulat cronica T.V. Într-un
de mare inconștiență am acc
A trecut de atunci un an ș
bine.

Ce am devenit între timp?
vă povestesc imediat. Mai im
o cu totul altă noțiune a tim
Înainte — în vremurile feric
îmi dădeam o întâlnire de pi
6,30 între Universitate și «
Acum spun cam așa: «ne v
între Ecranul cu păpuși» și
cronica economică».

Înainte, ori de câte ori eram i
la o petrecere întrebam: «ce
să fie? Grasă, Ottonel, Fe
sau Pinot?». Acum întreb: «C
Cosmos sau Rubin? Ce tip
are ecranul?»

Înainte alegeam un loc ling
gazdei. Acum aleg orice loc
e vizavi de televizor.

Adevărata mea existență i
Joi. Dimineața. O dată cu ap
programului...

Aceasta e numai prima pa
sau «Seria I-a», cum s-ar spu
televiziune.

Toți copiii din bloc — de
mă văd — cîntă și dansează și
poezii:

— Nene, nene, ne recoma
pe noi la «Lumea copiilor»?
fetele din cartier îmi zîmbesc
genic:

— «Credeți că am profil p
jurnalul de noapte?»

POMPILIU DUMITREȘ

COCO SUL ȘI CIOA RA

de V. SIVETIDIS

*Erau vreo două ceasuri pînă-n zori
Cînd harnicul cocoș al curții mele
Dădu un «cucurigu» pîn' la stele
Pe care-l repetă de vreo trei ori.*

*Din depărtare îi răspunse un altul
Și încă alții din apropiere
Cu-aceeași energie și putere
De parcă se curemura înaltul.*

*— Sinteți nebuni, se oțări o cioară,
Și zurbagii, needucați și tonți!
Ați merita cu toții niște ghionți
Să vă lăsați de muzică ușoară
În toiul nopții, cînd întreaga fire
Se odihnește, doarme cum e datul.
Păi nu vedeți c-ați deșteptat tot satul
Nu zău, asta-i curată nesimțire!*

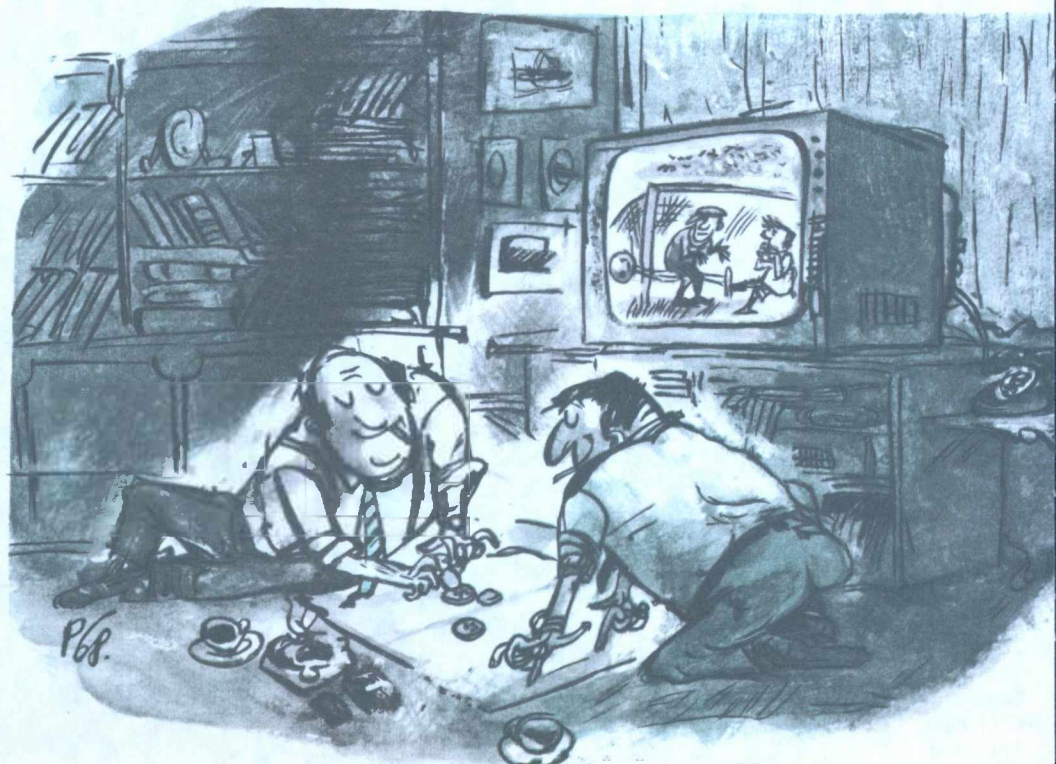
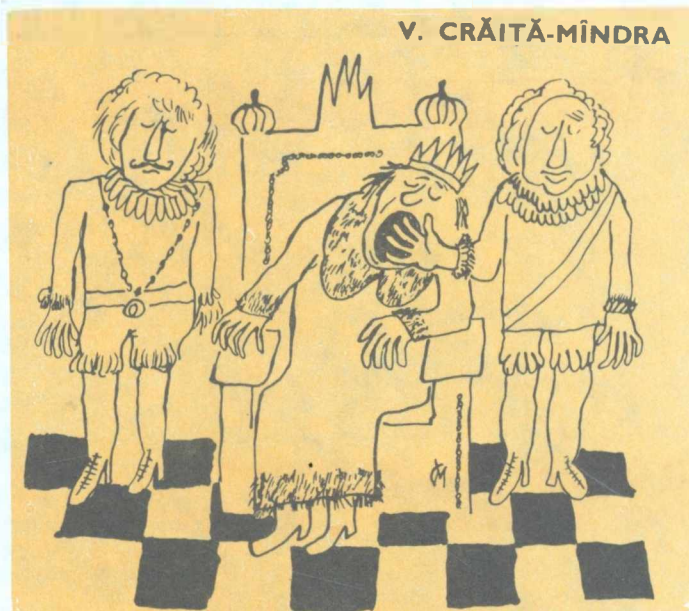
*Și cioara noastră i-a certat serios
Cu-nversunare, dar și cu temeii
Fiind lezată în odihna ei.
Atunci cocoșul i-a răspuns sfios:*

*— Vai, iartă-mă că-n toiul nopții cînt
Dar mai spre zori e mare debandadă,
Cînd se trezesc gămile-n ogradă
Eu nu mai pot plasa nici un cuvînt!*

MORALĂ FĂRĂ FABULĂ

*Săgeata și cu limba, o zei nemuritori,
Sînt întru totul asemănătoare
Doar că săgeata foarte rare ori
Se mai întimplă-a fi otrăvitoare.*

Traducere în versuri din limba greacă
de MIRCEA PAVELESCU

FĂRĂ CUVINTE

Intele car TV.

de ALECU POPOVICI

Ieri, șeful meu m-a așezat în fotoliul său directorial („Doamne crește!”), iar domnia-sa, de pe teasă, îmi zimbea din cadrul unei creștine ...

— Cum mă văd?... Cum să stau a să nu se vadă părul cănit... Hai spune-mi, că doar ai «ochi!»

Croitorul, care mi-a stricat un rând de haine, m-a consolată spunându-mi:

— «Nu-i nimic. Nu vă supărați. Mai bine dați-mă la «Reflector». Mie îmi place să apar chiar criticat. Duminică e ziua soacrei. I-aș face plăcere!...»

Ieri am plătit taxiul de 3 ori mai mult ca de obicei. Într-un târziu am observat că șoferul ocolise de câteva ori Piața Victoriei.

— «Am vrut să vă aflu părerea despre «Cerbul de aur»... Și chiar vedeți că Margareta...»

Primesc câteva scrisori pe zi de la nepoții din provincie care mă înnebă dacă nu știu dinainte răspunsurile la «Zece pași de o excursie» în tinăr cunoscut mi-a scris și el la Iași rugându-mă să-i aflu răspunsul la «Zece semne de înnebăre». «Premiul o să-l socotesc îndou de nuntă din partea mamei. Este exact suma ce-mi mai lipsește

pentru Trăbăntel».

Telefoanele cu... cuvinte mai grele nu mai încap la număr.

— «Bine mă, nepricopsitul, să-mi înjuri nevasta în cronică! ...Cine ești tu?...»

Telefonul s-a închis în continuare de rușine.

— Cine-o fi soțul?

În ziua respectivă criticasem un balet compus din 65 de fete! Nici Sherlock Holmes n-ar fi dezlegat misterul...

N-am mai văzut un apus de soare (în afară de cel de la Teatrul Național, transmis duminică dimineața), n-am mai auzit păsărele cîntînd în pomi decît în... PAUZĂ. În scrisori mă adresez prietenilor cu «dragii mei telespectatori» și cînd nu merge liftul spun tuturor că avem o «defecțiune tehnică»...

Și acest articol era să nu apară dacă fiul meu nu mi-ar fi atras atenția că o bună parte din redacția «Urzicii» colaborează la televiziune.

Da, sînt un biet cronicar T.V. Însă am o șansă mare. Cum se instalează televiziunea în culori îmi scot un certificat. Că sufăr de daltonism! Pînă atunci o să văd înainte totul în cenușiu!

DE LA CAZ LA CAZ

Dragi cititori, să vă povestesc trei cazuri.

Primul caz: cunosc un croitor care suferea de o curioasă manie: cumpăra mătase naturală și confecționa din ea saci pentru transportul cărbunilor, apoi cumpăra pînză ordinară de saci, și confecționa din ea rochii elegante de bal.

După o lună a venit «Salvarea» și l-a luat.

Al doilea caz: cunosc un cizmar care cumpăra haine de piele, le mărunțea și apoi le folosea ca petice pentru cîrpitul pantofilor.

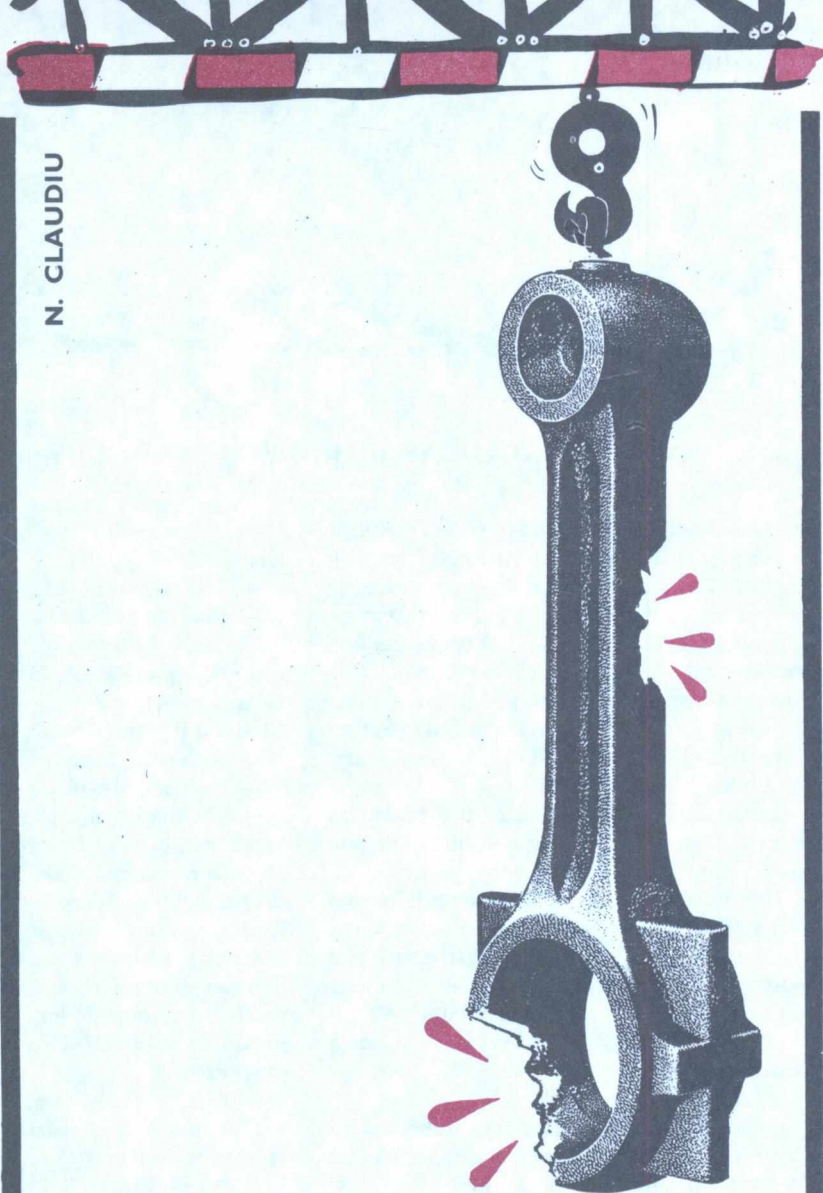
După o lună a venit «Salvarea» și l-a luat.

Al treilea caz: cunosc o întreprindere din Sibiu, «I.P.R.O. F.I.L.», care a luat 17 metri cubi de lemn de tei, pentru fabricarea creioanelor, și l-a folosit la construirea unei rampe de descărcare.

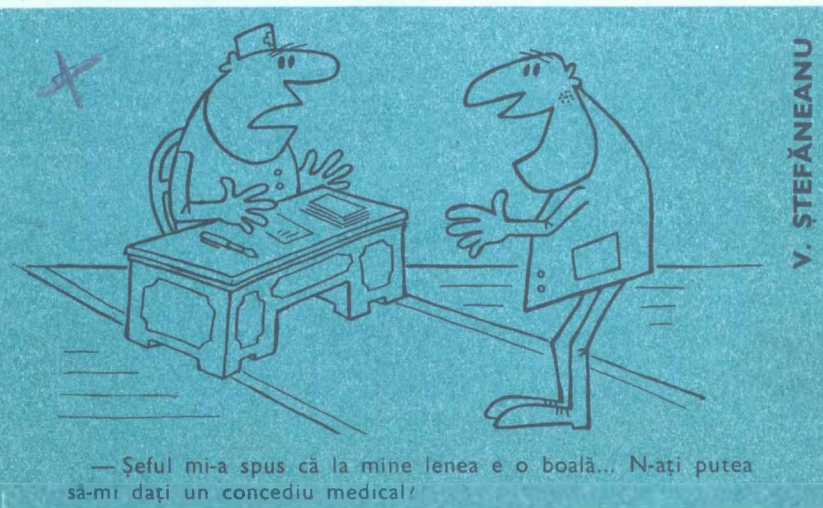
În acest caz, «Salvarea» n-a venit și toți se găsesc la locurile lor de muncă.

Primele două cazuri au făcut contestație.

Și noi, pentru cel de-al treilea...

— Seamănă???... Asta-i esențialul!!!

— Șeful mi-a spus că la mine lenea e o boală... N-ați putea să-mi dați un concediu medical!

Simncigara

de GERARD LUCAS și MAURICE ROLAND(Franța)

Fata deschise larg fereastra. Se așeză pe pervaz și-și întinse piciorul peste cornișa îngustă. De la înălțimea celor șaisprezece etaje se vedeau cum mișună jos mașinile ca niște gândaci. Încetul cu încetul fata se depărta de fereastră. Acum ea se urcase cu amândouă picioarele pe cornișă, ținându-se cu o mină de colțul ferestrei, iar cu cealaltă de ieșitura peretelui. Se uită din nou în jos, peste umăr, căutându-și loc pentru cădere.

Dintr-un zgîrie-nori vecin, un funcționar îmbrăcat în halat alb ridică ochii, văzu fata și incremeni...

Pe directorul băncii californiene îl chema Marty Sullivan. Era un om cu tîmple cărunte, pe care, în fiecare dimineață, frizerul i le potrivea. Cînd telefonul sună — în ciuda severelor instrucțiuni date secretarei de a nu fi deranjat — drăcui, își potrivea părul și ridică brusc receptorul:

— Alo!

— Vă rog să mă iertați, sir, că trebuie să vă deranjez, dar e ceva foarte important. Vă dau legătura cu comisarul de poliție.

Se auzi glasul ironic și moale al șerifului:

— Tu ești, Marty?

— Nu, nu sînt eu! pronunță răs-picat bancherul. Despre ce-i vorba?

McLean a învățat cîndva cu el la aceeași școală și-i cunoștea demult năravul.

— Despre ce-i vorba? repetă bancherul de data aceasta cu o nuanță de îngrijorare.

— Fiică-ta! spuse McLean.

El tăcu.

— Gloria? Ce a făcut?

— Deocamdată nimic, dar poate să facă o prostie. În momentul de față stă pe cornișa ferestrei sale, vizavi de banca ta. La etajul al șaisprezecelea.

Directorul băncii californiene simți că receptorul îi scapă din mină. Gloria era unica lui fată. Avea nouăsprezece ani. De ziua ei de naștere îi dăruise un apartament în blocul proprietatea băncii, iar el locuia la marginea orașului, într-o vilă.

— Imposibil... bolborosi el.

— Știi foarte bine că eu nu umblu cu născociri, spuse polițistul. E pe punctul să se arunce jos.

Marty Sullivan era om de afaceri și de aceea, în mod practic, nimic nu-l putea găsi nepregătit. El mai știa că orice acțiune are rostul ei și dacă un om vrea să se arunce de la etaj înseamnă că îi lipsește ceva.

— De ce?

Glasul său era acum mai degrabă un geamăt decît o întrebare. McLean nu se înșelase.

— Fiți fără grijă, spuse maiorul, se poate întinde o plasă de nailon la etajul al paisprezecelea. Însă această operațiune necesită timp. Și cînd fata va sări...

Comisarul îl asculta cu atenție.

— Trebuie să cîștigăm timp! adăugă maiorul.

— Dar o scară lungă? spuse McLean.

— Pînă la etajul al șaisprezecelea?

Comisarul nu insistă. Se adunase lume — trecătorii, gură-cască, funcționarii băncii. Un tinăr își făcu loc cu umerii prin mulțime. McLean îl prinse de mină.

— Richard Cragg! Cine te-a anunțat?

— Sullivan. Îndată ce i-ai telefonat.

— Trebuie să cîștigăm vreme, spuse comisarul. Pompierii o să întindă o plasă la etajul al paisprezecelea. Du-te și vorbește cu ea. Cu blîndețe. Străduiește-te s-o convingi. Doar îți este logodnică, ce dracu?

Intrară amîndoi repede în clădire. Aici domnea o mare forfotă. Pompierii încărcau în lift instrumentele lor. McLean și Cragg se urcară în liftul D și se suiră pînă la etajul șaisprezece.

— Aici! spuse Cragg.

Ușa fusese deja spartă. Un polițist stătea aplecat peste fereastră vorbind ceva mulțimii. McLean îl bătu pe umăr:

— Lasă-l pe dînsul. E logodnicul fetei.

Cragg se aplecă peste pervaz. Cornișa era liberă.

Gloria Sullivan se depărtase trei pași de fereastră, ținindu-se de un cîrlig și, sprijinindu-se de ieșitura fațadei. Cînd auzi glasul lui Cragg își întoarse către dînsul fața sa liniștită.

— Rich — spuse ea — dacă faci un pas pe pervaz, mă arunc jos.

— Gloria! O să ducem o viață minunată. O să plecăm unde ai să vrei tu. Am să-ți dăruiesc tot ce dorești. Totul. Spune-mi numai un singur cuvînt.

— Richard — îl întrerupse ea — tu, într-adevăr, poți să cumperi totul. Dar nu și dragostea.

Cragg închise ochii. Înseamnă că toate socotelile, toate planurile sale vor trebui să se năruie? Nu.

— Bine, tu nu mă iubești, dar vreau ca tu să trăiești.

— Nu mai am putere să te mai ascult! îi răspunse glasul din afară.

Mulțimea de jos zvicni și oftă. Murmurul ajunse pînă la etajul al șaisprezecelea. «Un adevărat circ, se gîndi Gloria, am devenit pentru ei un adevărat număr de circ».

— Nu vrea să mă asculte!

Fața lui Richard Cragg se făcu galbenă. Maiorul îl luă de braț și-l conduse în altă odaie. Gloria se clătina pe cornișă. Gloata se încordase ca o caracitiță după pradă. În acea clipă, fata, instinctiv, se prinse de perete. Fiori reci îi trecură prin corp. Abia acum, într-adevăr se speriasă.

— Gloria, fetița mea!

Era tatăl său. Ea își întoarse încet fața desfigurată spre partea de unde venea glasul.

Frica îi dispăru.

— Tată, spuse ea cu voce sugrumată, numai tu lipseai de aici!

— Gloria, ascultă-mă...

— Ce să ascult? Despre ceea ce ai făcut pentru mine? Cîți bani mi-ai dat? Despre învățatură? Și ea se cumpără și scutește de obligația de a da educație!

Marty Sullivan lăsă capul în jos.

— Trebuie s-o mai ținem așa încă trei minute, îi șușoti în spate maiorul.

Sullivan dădu din cap că a înțeles.

— Ți-am dat tot ce-ai dorit!

Glasul său o provoca anume. La nouăsprezece ani e ușor să mori, dar nu e bine să nu răspunzi la chemarea părintelui.

— Totul! Bravo! Pensioane scumpe, iaht, mașină — tot ce se poate cumpăra! Dar principalul? L-ai refuzat...

— Eu? Ce ți-am refuzat?

Gloria îl privi cu atenție. Părea să fie sincer.

— Dar Ged?

Ged... Marty Sullivan nu-și aminti îndată despre cine era vorba. A, e acel pictor de care s-a îndrăgostit Gloria acum un an, în vacanță. Tinăr fără nici un viitor, despre care ea îi impuiase urechile: că e talentat, că are o expoziție minunată. Lui Sullivan i-a fost suficient să dea câteva telefoane ca expoziția să i se închidă, iar două gazete să insereze cronici injurioase.

— Te-am așteptat, tată, ca să pot muri. N-am vrut să lipsești de la spectacol.

— Gloria!...

Dar fata se desprinsese de zid și zbură în abis...

— Încet, încet! îndemna maiorul. Aduceți-o înăuntru. Vedeti să nu zvicnească din plasă ca un pește.

Sistemul cu plasa de nailon a funcționat perfect. Cînd fu adusă în odaie, ea își reveni și începu să se zbată furioasă. Striga că vrea să moară și că nimeni nu are dreptul....

— Te ascult! spuse comisarul.

Marty Sullivan își dresă glasul:

— În timp ce noi eram ocupați cu salvarea fiicei mele, banca a fost jefuită. Toți funcționarii, pînă la unul, ieșiseră în stradă să privească pe Gloria. Ticăloșii! Ei, desigur, ar fi preferat ca fiica mea să se fi zdobit în fața nasurilor lor. Și iată așa gangsterul l-a legat pe portar și a luat circa 300 000 de dolari.

— I-a văzut cineva?

— Nu, a fost unul singur, mascal.

— Cum se simte fiica?

— E la vila mea, sub supraveghere. Mîine va trebui să discutăm serios...

Gloria scoase mîna de sub plapomă și cu unghia de culoarea mîrgăritarului mișcă discul telefonului de șase ori.

— Alo, tu ești Ged? Totul a mers ca pe roate? Bravo, sînt foarte bucuroasă. Trei sute de mii? Papa o să crape de necez... A, la mine a fost mai puțin eroism decît îți inchipui. Cel mai greu a fost timpul cît pompierii au tărăgănat cu instalarea plasei. Am avut impresia că umblă prea încet și-mi era frică că mă va arunca în afară... Ai luat bilete pînă în Mexico? Minunat! Atunci, la revedere, pe deseară, dragul meu.

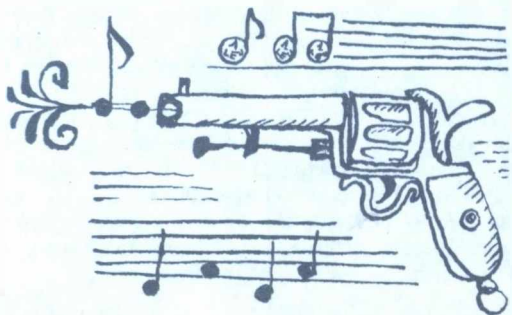
În românește de IACOB BABIN

EL FUGI- TIVO

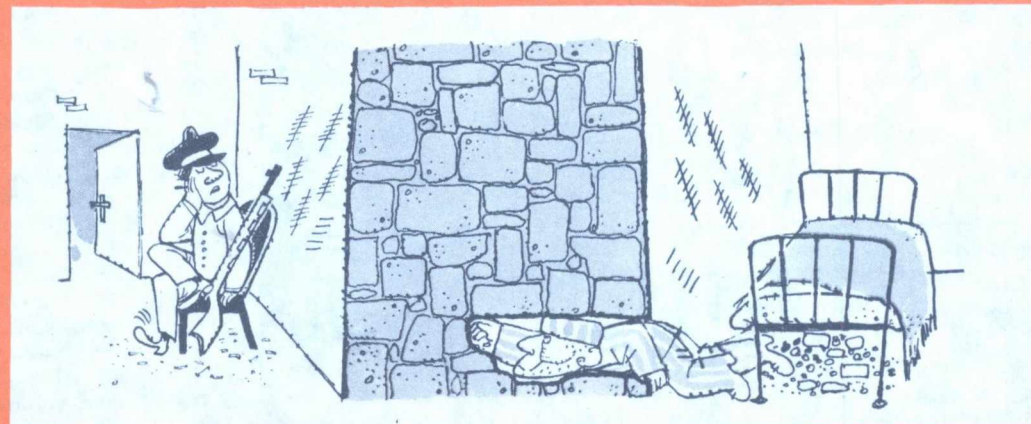
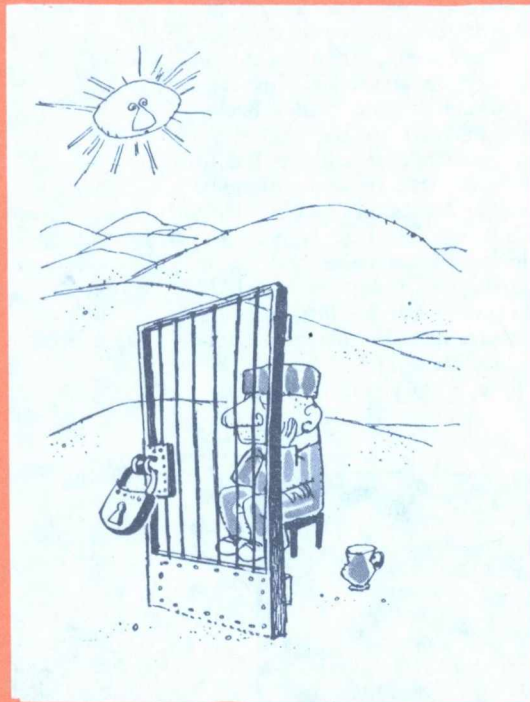
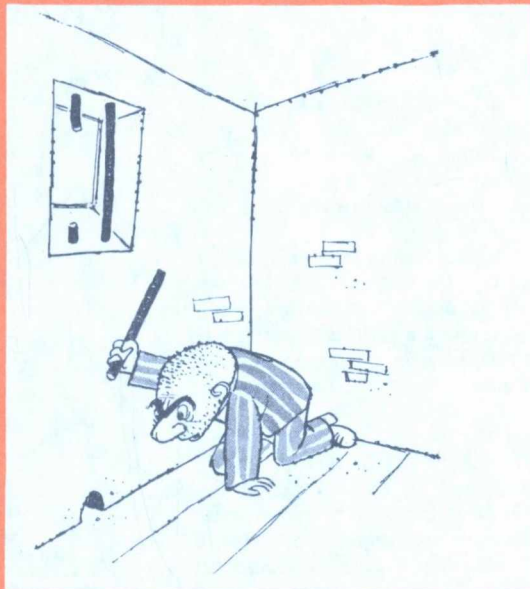
Cheia SOL se află în incurcătură:
RE de jos lipsește de pe partitură!
Într-o dimineață, pe la ora șase,
Cînd întreaga gamă nu se deșteptase
Fiind obosită după-atîtea șocuri
Datorate unor îndrăcite rock-uri,
El pe linioare o pornise-agale,
Ocolind cu grijă barele din cale,
Dar simți deodată trist cum îl furnică
Un regret: lăsase pe MI singurică
Lîngă DO bondocul, veșnic prost dispus,
Căruia felita îi vorbea de sus...
(Pasă-mi-te-n drumul ce făcea pe fila
Cu atîtea note, cunoscut MI-LA!)
Merse înainte pe poteca lată
Dintre liniuțe și zări deodată
O doime slabă cum i se înclină,
Mai să-și rupă coada de la rădăcină.
«Nu-i prea nimerită o așa primire —
Îngină fugarul — că doar nu sînt SI-RE!»
«Știu, șopti-n tremolo micul rotogol,
Dar pe partitură eu sînt veșnic SOL
Și am misiunea să te-acompaniez,
Poate mai departe dai de un diez
Și-i păcat de tine, ca adolescent,
Să ți se întîmple vreun accident!»
«Mulțumesc de grijă!» spuse RE cu tact,
Cînd, după o vreme, se văzu intact
Și mai merse iarăși cu pași mari, ca struții,
Pînă ce în preajmă auzi discuții.
Dar știind prea bine care-i nota vremii
Pricepu că cearta vine de la RE-MI.
O porni 'nainte și pe urmă, parcă,
El simți cum foamea aprig îl încearcă.
Dînd peste trei note, le ceru mîncare,
Dar fiind și ele într-o terță mare,
Îl povățuiră: «Du-te pe stradela
Cu bemol la cheie și vezi la MI-RE-LA!»
A bătut în poarta fetelor con brio,
Însă nu-i răspunse nimeni din trio
Și atunci își spuse, obosit de cross,
Că mai bun e totuși locul său de jos,
Chiar dacă acolo frigu-i ca la pol
Datorită casei care e sub-SOL.
Și trecînd în goană peste intervale
Reveni acasă. Îi ieși în cale
MI ce-l așteptase plin de iubire
Și așa povestea noastră are MI-RE.

Știi cum ajunsese RE «El fugitiv»?
Într-o zi aflase că pe portativ
Și-au găsit azilul niște-mpuscături
Și-o luă la goana, peste partituri,
Peste linioare, ca pe bulevarde,
Că se speriasse de niște petarde!

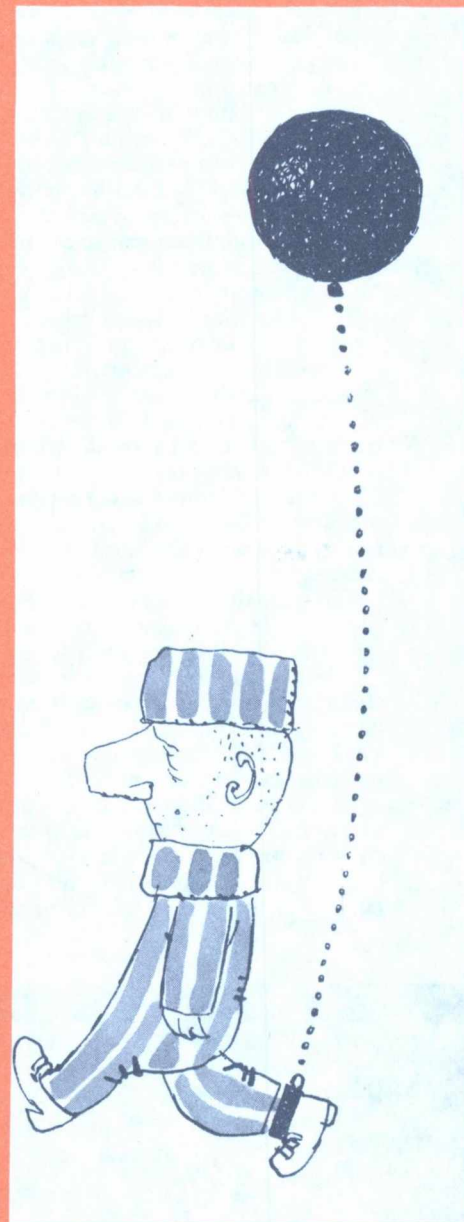
V.D. POPA

V U M O R
Ă V Ă R G A T

Desene de EUGEN TARU

UN NOBIL MOBIL

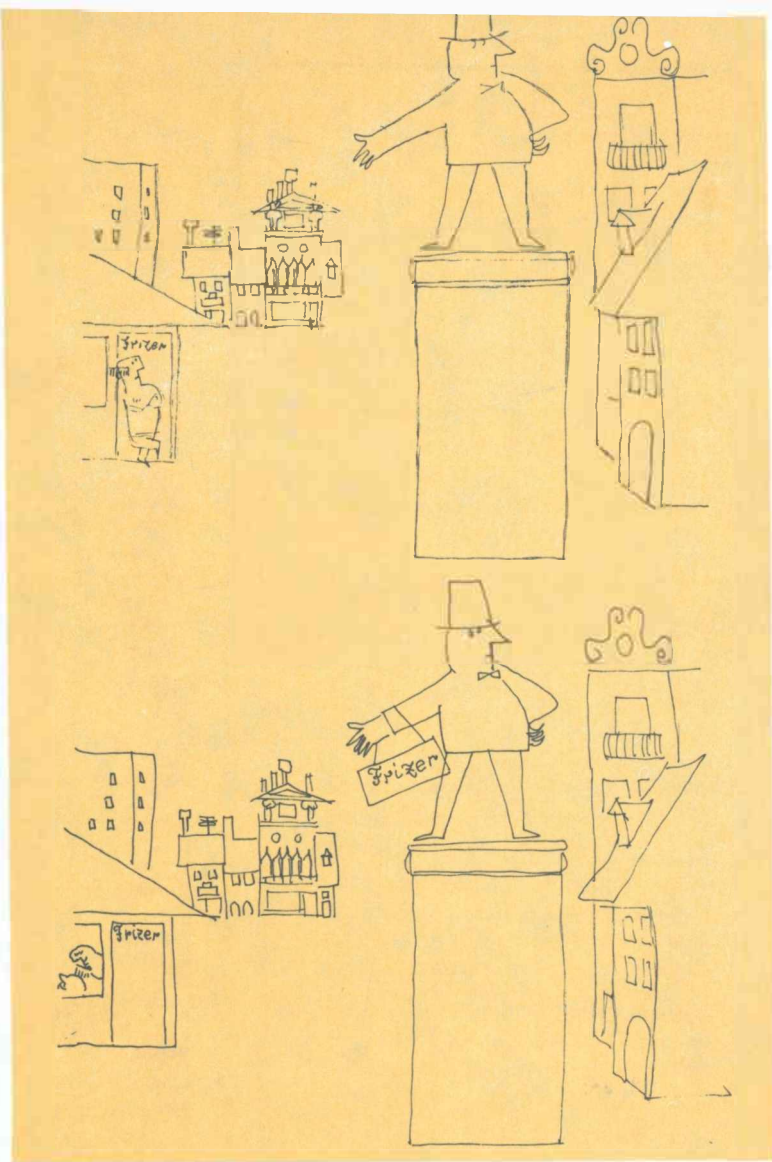
După cît se pare, furtul obiectelor de artă nu este una din cele mai confortabile îndeletniciri de pe lume. Din motive lesne de înțeles, plasarea unui tablou celebru sau a unei antichități de valoare nu se poate face în țara unde s-a efectuat jaful de artă. Opera de artă trebuie așadar să călătorească peste hotare, ceea ce presupune strecurarea ei pe sub ochii scormonitori ai vameșilor.

Așa stînd lucrurile, nu-i de mirare mirarea Scotland Yardului, pe care-l preocupa o problemă de natură să pună pe gînduri pînă și pe vechiul său concurrent din sectorul particular al producției de soluții, Sherlock Holmes: cum se explică miopia crescîndă a vameșilor britanici? Într-adevăr, ei nu au mai reușit să dibuiască nici un obiect de artă din cele, tot mai numeroase, care-și schimbaseră în mod ilegal proprietarii, în cursul ultimului an.

S-ar putea ca în sufletele bănuitoare ale inspectorilor și detectivilor londonezi să se fi strecurat anumite îndoieli cu privire la onestitatea răscolitorilor de geamantane de la frontieră. Din fericire pentru ei, însă, enigma a fost în cele din urmă dezlegată: capodoperele șterpelite din muzeele, expozițiile și colecțiile particulare ale Angliei erau trecute peste hotare de o bandă de ofițeri americani, în frunte cu colonelul Stanley Krug.

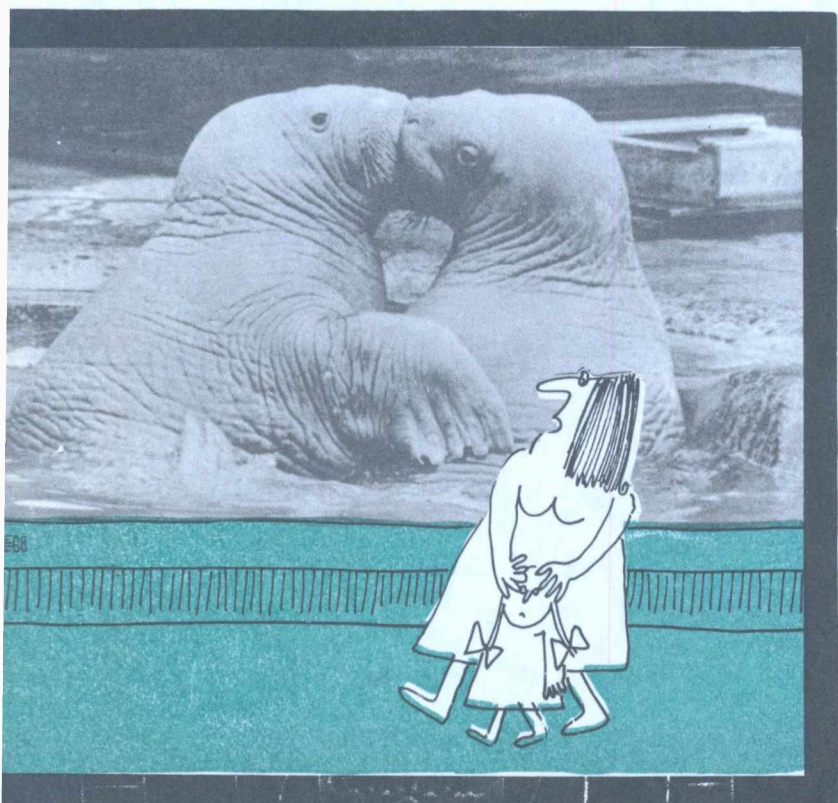
Avîndu-și domiciliul la bazele militare ale S.U.A. din Marea Britanie, ingenioșii cărăuși în uniformă se foloseau de dreptul de a nu fi supuși controlului vamal pentru a transporta peste ocean rodul activității nocturne a unor spărgători cu profit, ca să zicem așa, artistic. Tablourile erau scoase din rame și virite în portharturi, iar statuetele, giuvaerurile, vasele etc. voiajau, bine cocoloșite în vată, în interiorul valizelor sau al unor containere speciale, pe care scria «grenade de mină».

De pe urma unor asemenea containere se trage de altfel și fatalul sfîrșit al bandei. Intrigați de cantitatea de grenade pe care colonelul Krug o lua cu sine ori de cite ori pleca în S.U.A., copiii de la Scotland Yard l-au filat cu binecunoscuta lor răbdare. Cînd s-au convins că, fire pașnică, colonelul nu utilizează periculoasele explozive nici măcar în cadrul discuțiilor sale conjugale, polițiștii l-au obligat să deschidă containerul exact în clipa cînd el se pregătea de imbarcare într-un avion cu destinația New York. În lădița cu înfățișare războinică se aflau, cui-bărite în moalele lor culcuș, piesele de fildeș ale unui străvechi joc de șah indian, furat cu o lună în urmă de la locuința lordului Chamfort.

La interogatoriul ce i s-a luat, colonelul a declarat că organizase întreaga combinație «din dorința de a îmbogăți patrimoniul artistic al Statelor Unite». Nobil mobil! În orice caz mai nobil decît al ofițerilor americani din Vietnam: aceștia comit și ei tilhării, dar folosesc grenade autentice, nimicind printre altele și patrimoniul artistic al țării pe care au invadat-o.

N. AURELIU

O. OPRESCU

Bucuri

El o iubește pe ea. Ea îl iubește pe el. Dar pe ea o mai iubește și un al doilea el. Iar pe primul el vrea neapărat să-l ia de bărbat o a doua ea. Pentru a-și atinge scopul, el nr. 2 o birfește pe ea nr. 1 la el nr. 1, în timp ce ea nr. 2 se străduie să-o convingă pe ea nr. 1 că el nr. 1 simulează o dragoste inexistentă. Intrigile se bucură de oarecare succes, pînă ce atît el nr. 1 cît și ea nr. 1, dîndu-și seama că sînt duși de nas, își cad reciproc în brațe, se sărută pătimaș și jură că vor avea veșnic încredere unul într-altul.

Acesta este originalul și captivantul subiect al romanului «Regăsire», publicat recent de prozatoarea portugheză Luisa Asagua. Autoarea unor volume avînd gustul șerbetului de zmeură și prezentînd un interes aproape la fel de mare cu

cel al cărților de telefon ieșite din uz, Luisa e cunoscută mai ales ca o infocată susținătoare a lui Salazar. În liricele sale efuziuni de scriitoare epică, ea îl zugrăvește pe dictatorul de la Lisabona ca pe «un trimis al destinului, al cărui unic țel în viață este să asigure bucuriile cotidiene ale poporului portughez!»

Apariția «Regăsirii» a asigurat însă autoarei sale nu bucurii, ci un șir de buclucuri. Primo, la trei zile de la intrarea în librării, romanul a ieșit de acolo, dar nu prin cumpărare (de către cititori), ci prin confiscare (de către cenzură). Secundo, nici un ziar și nici o revistă nu a publicat vreo recenzie pe marginea cărții. Tertio, Luisa Asagua s-a trezit convocată la P.I.D.E. (poliție secretă), unde un comisar a întrebat-o, cu o severă curiozitate, pentru ce subminează regimul.

COVORUL FERMECAT

Iubiți tovarăși, și voi toți aceia pe care treburile vă vor purta la Întreprinderea «Năvodul» din Galați, atenție! Cind veți pași în biroul directorului, al inginerului șef și al șefului contabil, să știți că picioarele voastre calcă pe fondul de producție. Da, iubiți tovarăși! Nu e nici glumă și nici scamatorie. Priviți cu atenție dușumeaua și veți băga de seamă că e acoperită cu fondul mai sus pomenit.

La I.I.S. «Năvodul», o fabricuță cît o găoace, fondurile de producție au și un pseudonim: covoare persane. Pseudonimul ăsta, iubiți prieteni, a costat întreprinderea zeci de mii de lei. Ar fi putut costa numai pe sfert, dar asta ar fi însemnat ca cele șase picioare ale conducerii (defalcate în mod egal la cei trei bipezi) să fi călcat pe niște covoare lucrate mecanic, și nu manual.

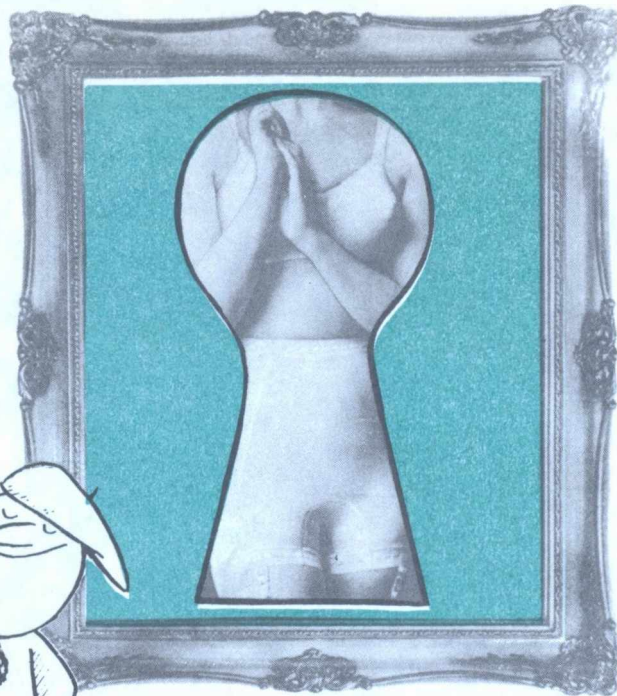
Dar ce te faci cu prestigiul? Să pășească un pantof directorial pe un persan nelucrat manual? Vai, nu! Picioarul subțire cu chelțul se ține.

Și uite-așa s-au dus banii! Mecanic!

Imputațiile, totuși, vor trebui plătite manual...

M. GROSU

— Așa o văd eu!...

EXERCITII PENTRU MÎNA STÎNGĂ

(URMARE DIN PAG. 6)

Noțiunea de infinit mic, departe de a sugera o fracțiune din imensitatea infinitului (care este tot infinită) se definește prin cantitatea oricît de mică, mai mică decît cel mai mic număr finit, care rămîne totuși mai mare decît zero. Infinitul mic desparte degetul nostru de o sîrmă încărcată cu un voltaj ucigător pentru a nu fi electrocutați. Deci infinitul mic reprezintă o cantitate extrem

de mică, ceea ce însă nu corespunde intențiilor poetului care socotește lungimea cuvintelor și a procesiunilor lor imensă și nemăsurabilă, adică infinită pur și simplu.

Or, infinitul fiind o noțiune superlativă de mărime nu mai poate fi supusă unor grade de comparație. După cum nu se poate spune că o poezie este foarte admirabilă sau excepțional de splendidă.

Cotidiene

La început, romanciera a crezut fie că visează ea, fie că glumește comisarul. Cînd s-a lămurit că ea e trează și celălalt serios, a ripostat indignată că se consideră un stilp al regimului și s-a interesat pentru ce i se aduce o astfel de acuzație. Anchetatorul a scos atunci dintr-un sertar «Regăsirea» și i-a citit cu glas tare cîteva pasaje de o teribilă subversivitate. De pildă, vorbind despre o circiumă de țară, Luisa scria negru pe alb: «La o masă ședea un jandarm și bea zdravăn». Cîteva pagini mai departe, ea nr. 2, invitată de ea nr. 1 la Porto, răspundea: «Nu știu dacă o să am desțui bani». În alt loc, automobilul eroului principal se hurduca din greu «pe o șosea plină de gropi». Ceva mai încolo, un tînăr declara: «Aș fi vrut să studiez medicina, dar părinții mei sînt oameni săraci, n-au

cu ce să mă țină la facultate».

— E clar, a conchis comisarul. Dumneata insultă pe apărătorii ordinii publice, te ridici împotriva scumpirii biletelor de tren, calomniezi departamentul drumurilor publice și insinuezi că în Portugalia domnește mizeria. Zi drept, ai trecut de partea opoziției?

Scriitoarea s-a jurat pe toți sfinții că nici prin minte nu-i trecea una ca asta. Pentru mai multă siguranță, însă, comisarul a reținut-o la zdup. De acolo fostul stilp al regimului a expediat o petiție lui Salazar. Dar trimisul destinului nu i-a trimis încă nici un răspuns. De ce s-ar grăbi? Luisa are acum prilejul să cunoască îndeaproape una din bucuriile cotidiene ale poporului portughez — închisoarea.

N. GĂLĂȚEANU

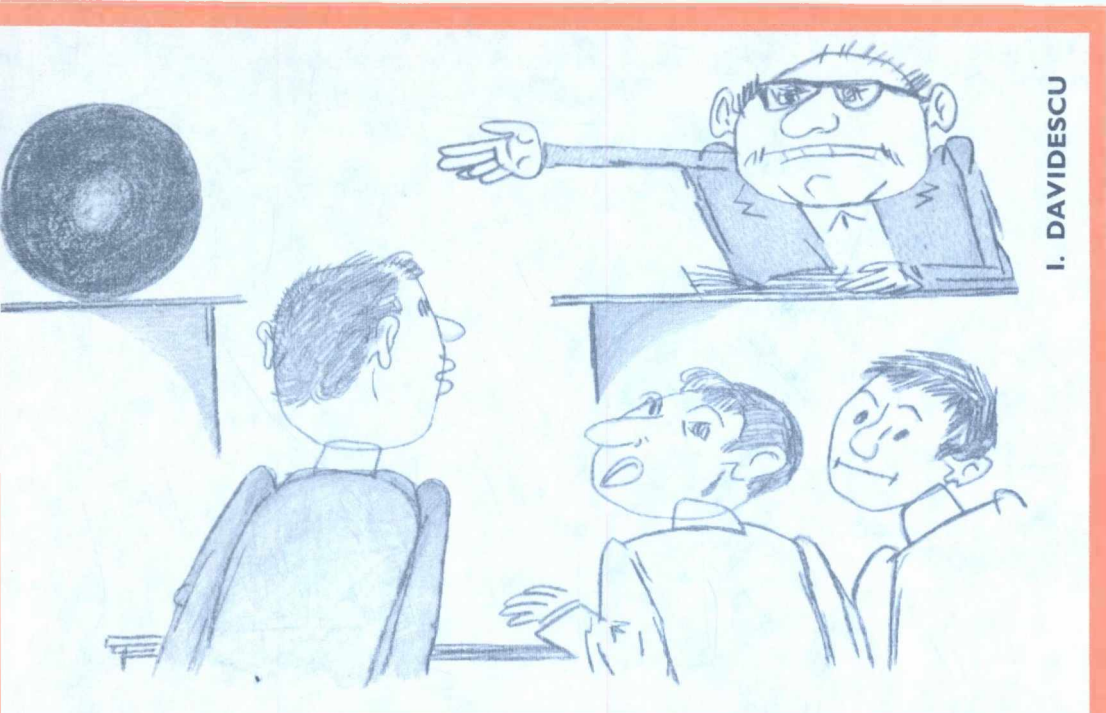
FRED GHENĂDESCU

FUSTA

— Măsuri normale nu v-au sosit?!

— Nu, dar ia-o pe asta, lele Stană, și o să înnebunești satul cu ea.

I. DAVIDESCU

--- După cum știm, sfera este un corp perfect rotund. Ai ceva de spus, Ionescule?
--- Depinde din ce unghi e privită.

DRAGĂ URZICO,

La cinematograful «Lumina» din Sighișoara filmele sînt vizionate în rate! Adică mai întii se vede un sfert de film, apoi pelicula se rupe și urmează o pauză de vreo 10 minute, după aceea spectacolul reîncepe și se vede încă un sfert de film, mai mult nu că iar se rupe filmul. Apoi din nou pauză și pe urmă din nou filmul.

În asemenea condiții am vizionat filmul «Un bărbat și o femeie» și din cauza pauzelor rulau alternativ două filme: unul intitulat «Un bărbat» și celălalt intitulat «O femeie» că, vorba ceea, pe ecran nici n-apucau să se întilnească!

Din cîte am aflat, vina este a operatorului șef de cabină care era absent și a celor doi operatori de serviciu care, deși prezenți, în felul lor tot absenți erau.

«Lumina» — vă rog!...

Bogdan Marcel Sighișoara

URZICO DRAGĂ,

Nu pot să pricep cum a fost posibil să se repartizeze I.A.S.-ului Andrășești, care nu-i prea departe de Capitală, vreo 20 000 bucăți de cărămizi tocmai de la Roman. Cînd m-am interesat care-i cauza mi s-a răspuns că I.A.S.-ul — aici e aici — intră, conform unor dispoziții, în fluxul de livrare al fabricii din Moldova(!?).

Formidabil! Să ai sediul în apropiere de București și să-ți fie repartizată cărămidă tocmai de la Roman! Să fie oare la mijloc un motiv de zăpăceală cu stampilă rotundă sau de un cap pătrat? Eu cred că-i vorba de amindouă!

Grigore Jean, com. Andrășești, jud. Ialomița

URZICUȚO,

Aici la noi, între str. Berzei, Carpați și Calea Bucureștiului pe de o parte și o serie

de uzine ca cea de autocamioane, «Metrom», «Prefabricate» pe de altă parte, se află un teren agricol aparținînd C.A.P.-ului din Săcele. Tristă soartă mai are și terenul acesta. Iată despre ce este vorba: pentru a scurta distanța pînă la poarta uzinelor menționate, sute și sute de salariați de la aceste întreprinderi trec peste terenul în cauză, motiv pentru care din cultivat ce era a ajuns un fel de groapă a lui Oatu!! E adevărat că administrația uzinelor a atras atenția de ne-numărate ori angajaților săi să nu mai pună piciorul pe acel teren, dar degeaba, că ei continuă să le pună pe amindouă...

Cred că e timpul (și ora și sezonul) să se termine cu aceste... năvăliri peste bietul teren agricol, că deh, povestea cu scurtătura prea s-a lungit!...

V. Vasiliu, Brașov

URZICO,

Să vezi ce mi-a fost dat: m-am prezentat la magazinul de mobilă din localitate să-mi cumpăr o garnitură de mobilă modernă. Nu mică mi-a fost mirarea cînd am aflat că sînt obligat să achiziționez și ambalajul! Cîm am încercat eu să mă opun și indiferent de cele două duzini de argumente pe care le-am adus în încercarea mea de a nu mi se factura și scindurile acelea, tot n-am reușit nimic. Ba mi s-a spus să nu mai insist cu... prejudicăți de acest fel că prea sînt învechite! Așa că acum am în casă o garnitură de mobilă ultimul tip, inclusiv un vraf de ambalaje pe care nici pe foc nu-l pot pune, că am calorifer.

Ce zici, că sînt în mare dilemă de cînd cu cele întimplăte la magazinul de mobilă, să fac schimb de locuință și să mă mut la «lemne»?

O. Vasiliu

Str. Petru Movilă 22, Piatra Neamț

Rubrică realizată
de DAN MANOLESCU

S-A DUS CAIMACUL

În magazinele I.C.I.L. din Galați se afla depozitată, încă din 1967, suma de trei milioane și un sfert, sub formă de brînzeturi. Cu această sumă, s-ar fi putut îmbrăca în cașcaval veritabil tot muntele Pen-teleu. Dar intrucît această brînzărie n-a fost produsă inițial pentru hrănirea Carpaților ci a muritorilor, au intervenit unele surprize. Beneficiarii, așa sînt beneficiarii, moftan-gii, n-au vrut să cumpere decît marfă bună. Și brînzeturile fabricate la I.C.I.L. erau cam la nivel de burduf de ciine.

Și produsele lactate au rămas în depozit, ambalate în aproximativ 100 de mii de lei, sumă ce reprezintă creditele restante și dobinzile penalizatoare.

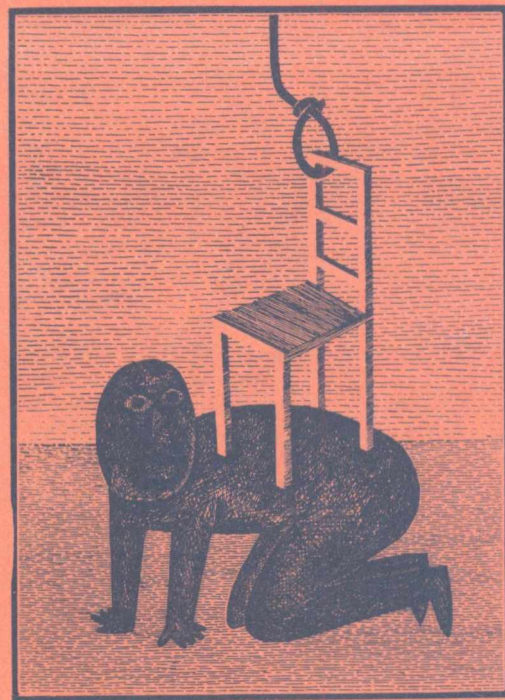
Cu chiu cu vai I.C.I.L.-ul gălățean a putut scăpa de 143 de tone de cașcaval retrograd, adică plin de rămășițe învechite, vindut pentru retopire. Știți ce a realizat întreprinderea din această afacere? 150 000 lei. Pierdere. Parcă a vindut svaiter, așa s-au scurs miile prin găuri.

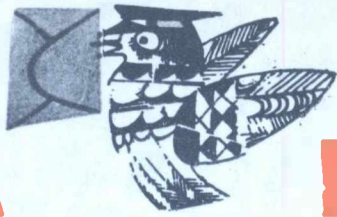
După cașcavalul topit I.C.I.L.-ul a realizat astfel un nou sortiment: gestiune topită.

Să vedem cine o să fermenteze...

I. DOGAR-MARINESCU

POMPILIU GHINESCU — Galați

Da. Poezia «Sinucigașul» a scăpat... în pagină:

*Astă noapte s-a sinucis un poet,
L-am găsit rece cu capul în pernă,
Negru la față și numai schelet
Arăta ca o poezie modernă.*

*Și după cum mai târziu am aflat
Săvârșise omul o teribilă crimă:
În ultimul lui mare poem publicat
Se strecurase din greșală o rimă.*

BUJOR LOTEANU — Rîmnicu Vilcea,
ION PÎSLARU — Buzău

Ideea din primul desen e bună. Păcat că nu este realizată grafic.

AUREL PREDĂ — Tîrgoviște, **NICOLAE IONESCU** — Pitești

Subiectul e arhicunoscut. Preferăm, dacă există, lucrări originale.

GH. CONSTANTINESCU — Brașov

Una dintre epigrame are haz:

Unuia care susține că mașina îl întinerește.

*«Mașina mă întinerește,
E un ideal stimulator...»*

Și să știți că nu glumește:

Ieri l-am văzut în... cărucior!

NICOLA NICOLAE — Loco

Poezia e mare. A nu se confunda cu genială...

SORIN FRĂȚILĂ — Tîrgu Mureș

Desenele sînt prea negre ca să poată ieși la lumină!

ION P. DAVID — com. Scăeni, jud. Prahova

Problema nu mai este de actualitate. Așteptăm noutăți...

ALEXANDRU DINULESCU — Craiova

Fabula «Noblețea măgarului» nu are morală. Din moment ce personajul are niște lipsuri datorită structurii sale fiziologice, orice încercare de transformare e inutilă. Ca și în cazul fabulei...

DANILA VAIDA — com. Lunca Mureșului, jud. Alba

Se prea poate să aveți dreptate cînd spuneți că sinteți «mai mult amoristic decît umoristic». Dar nu înțeleg de ce spuneți: «Aștept răspunsul dv. din numărul trecut». Doar vi l-am dat în numărul viitor...

AURELIAN PETRESCU — Loco

Nu vă înțeleg cererea: «Trimiteți dialoguri ca să facem pentru ele desene». Vă înșelați dacă vă închipuiți că o caricatură se face cu... dialog de la distanță.

LUDU ANIȘOARA — Ploiești

Trebuie să fiți foarte atentă la faptul satiric pe care îl relatați. De pildă, despre ospătari care, fără niciun motiv, refuză să li se facă plata, n-am auzit. Dacă aveți vreo asemenea cunoștință, recomandați-ne-o și nouă...

ȘEFUL: — Ce n-aș da, să știu cine sînt «capetele pătrate» de care vorbea tovarășul director!

VASILE CIUPAV — Arad

În scrisoare ne spuneți că foarte mulți autori se tem de noi, fiind «fricoși de criticare». E și normal... Dacă ne trimiteți asemenea anecdote fără haz:

Vorbitorul: Aștept de o oră să-mi dați legătura.

Telefonista: Mai așteptați două ore și v-o dau.

ILIE TRILAN — Tg. Mureș

În poezia «Sufletelor calpe», supărat pe aceste suflete, spuneți:

Sosită e și vouă vremea

S-aveți un semafor în viață,

S-aveți marcaje, stop pornurilor,

Nu vise mari pe-o păcătoasă așă...

Aveți dreptate: bine-ar fi să știe tot omul cînd să pună stopul. Și nu numai sufletele calpe...

I. LAN — Loco

V-am reținut două epigrame. Le vom publica în cadrul unei pagini viitoare.

CORNEL TROCAN — Petroșeni

Am găsit în materialele dv. o singură idee bună:

«În Vietnam e necesar un du-te-vino» (sub cuvîntul «du-te» e desenată o bombă, iar sub cuvîntul «vino» e desenat un porumbel al păcii).

IONEL CORNEL BERINDE — Timișoara

Din tot ce mi-ați trimis (anecdotele sînt foarte vechi), doar încheierea prin care presunpuneți răspunsul meu, e spirituală: «La revedere, taică, și la... coș!»

DEOCAMDATĂ, NU!

Aurel Moraru — Loco, Ioan Cîrstea — Craiova, Iosif Fochin — Timișoara, Vasile I. Pop — Borșa, Jud. Maramureș, Grigore Const — Loco, Gh. Bețcan — Loco, George Veringioiu — com. Olteni, Jud. Prahova, Gh. Dumitrescu — Slobozia, Siroca Nicolae — Cealchioi, Jud. Tulcea, Dumitru Despa — Drăgășani, Victor Homencă — Vlădeni, Jud. Iași, Bicku P.M. — Caracal.

MASA ROTUNDĂ

(URMARE DIN PAG. 3)

că ai ajuns la export, dar chiar să-ți uiți total frigiderul în care ai făcut ochi?

PARIZERUL: Lăsați gilceava, că se luminează de zi. Iată și o chestiune mai piperată! Conducerea fabricii a fost sesizată că distribuitorii scot mezeluri pe care nu le trec în documente și care se valorifică la Centrul nr. 7 din Calea Rahovei de către responsabilul Zaharia. S-a făcut o verificare și s-a constatat numai în patru zile (1-4 noiembrie 1967) un ciubuc de 1 739 lei, adică 434 pe zi! Din mezeluri sustrase!

TOBA: Adică rudele, familiile noastre furate și vindute! Doamne, ce oameni! Și cică să nu bați toba!

PARIZERUL: Aia-i, că nu s-a bătut toba. După ce s-a mai constatat în plus că Zaharia vine la slujbă beat...

SALAMUL DE IARNĂ: În stare de ebrietate!...

JAMBONUL: Oui monsieur, pardon! Zi-i domnule așa, că simandicosul se șifonează! Mare prost! Parcă nu tot de cuțit moare!

SALAMUL DE IARNĂ: Da, dar la

Athenée Palace, nu în pauza de masă ca sandviș în hirtie!

LEBĂRUL: I-a zis-o, grangurul!

PARIZERUL: În sfîrșit, dragii mei, ca să închei! Singura măsură ce s-a luat după toate constatările de mai sus, a fost... schimbarea responsabililor de ture din magazin!

CRENVURȘTII: Și cei cu ciubucul ce-au pățit?

MUȘTARUL: După ce că sinteți cei mai lipsiți de gust din toate produsele, sinteți și nătingi! Eu știam că unde-s doi puterea crește, dar la voi nu se potrivește! N-auziți? N-a pățit nimeni nimic!

LEBĂRUL: Păi de ce?

MUȘTARUL: Pesemne, dacă or mai vrea unii să facă la fel, adică să sustragă mezeluri, să nu li se taie... «Avîntul!»

PARIZERUL: Gata, se deschide magazinul! Adio, fraților!

VOCI: Adio, adio, pa...

O VOCE: Parizer... Un kilogram, vă rog...

JAMBONUL: Săracul... El a murit primul... Ah, jalnică e viața de mezel...

„URZICA“

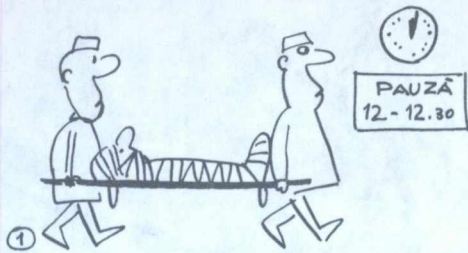
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15. Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Șcintei” 44.601

fără cuvinte

1m. - 2m. - 3m.

